

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende

No. 449

De Juweelen van Filmdiva.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De Juweelen van de Film-Diva.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Nola Dorlas te Weenen.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Sedert een paar weken werd in sommige kringen te Weenen niets anders gesproken dan over de aanstaande komst van de beroemde Italiaansche film-actrice, Nola Dorlas.

Het was begonnen met de vakpers, die op de voorste pagina's haar portret publiceerde, een onderscheiding die slechts aan de beroemde filmsterren te beurt viel, zij wijdde daarenboven lange artikelen aan de verwachte grootheid,

De booze wereld zeide, dat deze artikelen regel voor regel betaald werden door Nola Dorlas zelve, maar zij verbreidden daarom niet minder den roem van de filmster naar alle richtingen.

En uit de vakbladen, met „Der Film” aan het hoofd, bereikten deze geruchten eerst, deze vaste berichten naderhand, ook de dagblad-pers en vonden daar gereede opnamen.

Geillustreerde weekbladen namen het portret van Nola Dorlas op, een donkere schoonheid, met een trotsch gelaat, een wel wat al te grooten neus, een schoon geteekenden mond, fraaie wenk-

brauwen, bijna te mooi om natuurlijk te kunnen zijn en groote schitterende oogen.

Na het eerste portret volgde een geheele serie andere en men kon Nola Dorlas in alle mogelijke standen en toiletten bewonderen, uitgestrekt op een sofa in de bekende houding van madame Recamier, als man te paard gezeten, met een cigarette tusschen de lippen, het eene been over het andere geslagen in een easy chair, in een zeer gewaagd badcostuum, als trapeze-werkster, als vrouwelijke struikroover met een masker voor, halverwege een ladder staande, die tegen den stam van een bloeienden perenboom was geplaatst en met een aanminnig glimlachje kijkend naar het publiek en verder als slangenmensch, danseres in een Californische Bar, buffetjuffrouw, kamermeisje, gravin en zelfs keizerin.

Nola Dorlas scheen van alle markten thuis te zijn en moest wel rollen vervuld hebben van personen, in alle lagen der maatschappij.

En in alle toestanden trof den beschouwer

dezelfde „betooverende” blik uit de zwarte oogen, dezelfde strakke glimlach om de mooie lippen en dezelfde rij hagelwitte tanden.

Want het scheen een kenmerk van Nola Dorlas te zijn, dat zij den mond nooit kon sluiten!

Hoeveel foto's er ook van haar verschenen, zij toonden haar met half geopende lippen, alsof zij poseerde als reclame-object voor een fabrikant van tandpasta.

Maar schoon was zij, dat moest zelfs de Nijd erkennen!

En zij moest wel zeer beroemd zijn, minstens even beroemd als Asta Nielsen, Henny Porten, Jensen of Charly Chaplin, want steeds luider dreunde de reclametrompet, steeds talrijker werden de artikelen en de foto's.

Men kon daaruit lezen, dat Nola Dorlas tegen een reusachtig salaris geëngageerd was door de „Astra Film Maatschappij”, ten einde de hoofdrol te vervullen in een zoogenaamde serie-film, die in verschillende tijdperken en in alle wereldeelen der aarde zou spelen en die het fabelachtige bedrag van een milliard kronen moest kosten, want het was reeds in den tijd, toen de kroon buiten de grenzen van Oostenrijk zoogoed als geen waarde meer had.

Men verhaalde van geheele steden van bordpapier en stuc, latten en linnen, die zouden verrijzen op het uitgestrekte terrein, hetwelk de „Astra” in eigendom had en van de duizenden figuranten, die noodig zouden zijn om leven te kunnen brengen in die bordpapierstraten.

Men zou kunnen genieten van Romeinsche wagenrennen, van een herhaling der Olympische spelen, waarbij de deelnemers slechts gekleed zijn in een smallen lendedoek, van wedrennen op kameelen, van de spelen in de Romeinsche arena's, zooals die plaats vonden tijdens de regeering van Keizer Nero — kortom, van alle exotische voorvallen, welke de geschiedenis der menschen aanwijst.

Nola Dorlas zou achtereenvolgens de rol van Cleopatra, van La Pompadour, van Lola Montez en van een hedendaagsche, zeer bekende demi-mondaine vervullen — van vier hetaeren dus, die in den loop der eeuwen een rol hadden vervuld, waarvan er een keizerin en een de minnares van een koning van Frankrijk was geweest.

Eenige dagen voordat zij zou aankomen, be-

reikte de reclame-crisis, als men het zoo noemen mag, haar toppunt. De directeur van de „Astra” maatschappij was geïnterviewd en had verklaard dat Nola Dorlas reisde in gezelschap van haar impresario, dat zij twintig koffers bagage meevoerde en dat zij ook haar kostbare juweelen zou meenemen en zelfs het vaste voornemen te kennen had gegeven om die tijdens de opname te dragen.

Hij weidde verder uit over de pracht van de costumes, die zij zou ten toon spreiden.

Zij waren alle vervaardigd volgens historische gegevens.

En nog was de directeur niet uitgepraat. Hij gewaagde van de feesten aan het hof van Cleopatra, de keizerin van Egypte, waarbij twintig naakte neger-slavinnen zouden dansen, waarbij reusachtige negers met elkander zouden worstelen en waarbij panters op olifanten zouden worden losgelaten.

De reporters penden ijverig en des avonds stonden er alweder meer bijzonderheden betreffende de te verwachten film in de bladen.

Die berichten kwamen ook onder de oogen van twee mannen, twee Engelschen, die ze met meer dan gewone belangstelling lazen.

De een was Sir Raffles, de gentleman-inbreker — de lang gezochte Lord Edward Lister, op wiens aanhouding door Scotland Yard een premie van tweehonderd duizend pond sterling was gesteld, de ander was zijn trouwe metgezel en vriend Charles Brand.

Beiden vertoefden te Weenen op de doorreis van een haven aan de Zwarte Zee, waar zij een merkwaardig avontuur hadden beleefd, naar Londen.

Ook te Weenen hadden zij slechts weinig dagen te voren een zeer zonderling voorval beleefd, waardoor zij in aanraking waren gekomen met een aantal Bolsjewisten van de gevaarlijkste soort.

Raffles had daarbij zelfs in levensgevaar verkeerd maar de stoutmoedigheid van Brand en van zijn chauffeur, James Henderson, had hem ter elfder ure uit de klauwen van den dood gered.

Een ander ware wellicht dadelijk verder gereisd, maar Raffles achtte dat volstrekt niet noodzakelijk.

Hij gevoelde behoefte om nog eenige dagen

in de schoone stad aan den Donau uit te rusten en hij wilde ook afwachten of de politie er wellicht in zou slagen de Bolsjewisten te arresteren.

Dit bleek niet het geval te zijn en Raffles vergat het geheele voorval al heel spoedig — zijn leven was immers niets anders dan een snelle opeenvolging van buitengewone gebeurtenissen en minder sterke zenuwen dan de zijne zouden dit leven stellig geen volle maand hebben verdragen.

Raffles en Charles Brand logeerden thans in het hotel Beau Sejour aan de Ringgasse, een der fraaiste hotels van de stad, onder den naam van Graaf Panhurst en zijn secretaris Burns.

Het was in de groote conversatie-zaal van het hotel, 's morgens om ongeveer tien uur, toen Raffles in „Die Neue Freie Presse” het bericht aantrof dat zijn belangstelling zoozeer had gaande gemaakt.

Wat Charles Brand betreft, hij was verdiept in de lezing van een geillustreerd weekblad.

Toen Raffles het bericht geheel had uitgelezen nam hij zijn cigarette uit den mond, keek even om zich heen, om zich te overtuigen dat er niemand in de nabijheid was en zeide toen op zachten toon:

— Hier staat alweder een alleraardigst votre filet over onze schoone film-diva. Zij brengt haar juweelen mee — haar diamanten, robijnen, turkooizen, saffieren en de rest, om van de parelen nog maar te zwijgen. Het fraais vertegenwoordigt een waarde, die bijna niet meer in kronen is uit te drukken!

— Heel belangwekkend, bromde Charly voor zich heen zonder van zijn lectuur op te zien.

Er kwam een eigenaardige schittering in de grijze oogen van den stoutmoedigen avonturier, toen hij Charly aandachtig aankeek en hernam:

— Je zegt dat wel, maar ik geloof niet dat je het meent! Als ik het echter zeg, dan meen ik het wel degelijk! Het is zeer zeker belangwekkend, zelfs in zoodanige mate, dat ik er mijn verblijf te Weenen nog eenige dagen om verleng. Ik zou gaarne eens kennis willen maken met die schoone Italiaansche, met haar eeuwigen glimlach, haar fraai gepenseelde wenkbrauwen en.....

— Haar juweelen, vulde Charly zuchtend den zin aan, terwijl hij het tijdschrift op zijn knieën liet zinken. Ik had het ook aanstonds moeten be-

grijpen, van het eerste oogenblik af, dat er sprake was van die krankzinnige liefhebberij der schoone film-diva om in een land als dit, waar tegenwoordig op iederen straathoek een man met een revolver klaar staat om je neer te schieten, met haar juweelen te pronken!

— Zij moet voor de reclame wat over hebben! hernam Raffles schouderophalend, en dan, zij heeft haar impresario bij zich om haar te beschermen!

— Men zegt dat die impresario tevens haar minnaar is!

— En ik neem het gaarne aan! Als zij een practische vrouw is, dan bespaart zij zich daardoor heel wat moeite en onaangenaamheden! Het is beter dat beide in een persoon vereenigd zijn, want op een goeden dag zou de minnaar den impresario wel eens in de haren kunnen vliegen.

— Je blijft dus hier? Het is een uitgemaakte zaak?

— Ik blijf hier, tot dat ik kennis heb gemaakt met Nola Dorlas! Je wilt toch zeker niet zeggen dat je je hier verveelt?

— Als ik dat zei, zou ik ondankbaar zijn! Weenen is een van de fraaiste steden die ik ken, maar ik moet zeggen dat de stad somtijds een naargeestigen indruk op mij maakt, ondanks alle luidruchtige vroolijkheid die er heerscht, want het is een gemaakte vroolijkheid en daarnaast treft men de diepste ellende aan.

De twee vrienden zwegen eenigen tijd, en toen hernam Raffles:

— Staat er iets over „La Dorlas” in dat tijdschrift?

— Natuurlijk! antwoordde Charly gemelijk. En even natuurlijk met een portret erbij.

Hij had Raffles het tijdschrift overhandigd, en deze bekeek eenigen tijd aandachtig het groote portret van de artieste.

Toen zeide hij:

— Zeer schoon! Maar het is de schoonheid van een standbeeld! Geen leven, geen hartstocht, geen bloed, alleen maar zeer veel ijdelheid en trots! Die vrouw weet helaas maar al te goed dat zij mooi is, maar het zou mij niet verwonderen als zij behoorde tot dat ras van film-artisten, wier succes voor het grootste gedeelte berust bij haar schitterende costumes, en bij haar schoon gemodeleerde armen. Laat ik er aan toe-

voegen dat dergelijke film-actrices minder zeldzaam zijn dan je wellicht zult denken! Een vrouw met hoekige ellebogen en een dunnen hals schijnt op het witte doek heel wat meer moeite te hebben om ons te ontroeren, dan eene met poezele armen en een gevulden hals!

— Er schijnt wel iets waars in hetgeen je daar zegt! antwoordde Charly glimlachend. Op de film, die in de hooge maatschappelijke kringen speelt, schijnen meubelen, toiletten en juweelen ongeveer de hoofdzaak te zijn.

— En in films als deze „Macht der Liefde” gaat het evenzoo! Deze vrouw moet Cleopatra voorstellen, een vrouw die wij slechts uit de overlevering kennen, maar wier ziel door alle eeuwen heen onbegrijpelijk zal blijven — wreed en duister, vervuld van een verrijden, bruten wellust, die er haar toe bracht, de negerslaven, die haar hadden mogen bezitten, onmiddelijk na de liefde-daad te laten onthoofden. Zij wilde namelijk niet dat een zoo verachtelijk wezen als een slaaf ook maar een ondeelbaar oogenblik zich zou kunnen verheffen op relaties met zijn meesteres! En daarom stond de beul met het ontbloote zwaard naast de sponde, waarop zij zich aan haar slaven overgaf!

— Zou dat waar zijn? vroeg Charly nadenkend.

— Als het niet waar is, dan liegen de papieren rollen, waarin men dat alles beschreven vindt, en die bij opgravingen te Rome en te Thebe gevonden zijn! En waarom zou het niet waar zijn? Het past in haar karakter! Toen Cleopatra zocht naar het middel om zich zelf te dooden, gaf zij met eigen hand verscheidenen van haar slaven vergift in. Vergeet ook niet dat het leven van een slaaf destijds niet meer waarde had dan dat van een hond!

— En moet deze vrouw dat karakter uitbeelden? Die vrouw met dat mooie poppengezicht, dat wezenlooze glimlachje, dat onbeweegelijke gezicht?

— Ik kan je nu reeds zeggen wat zij zal doen, zij zal het gewaad van Cleopatra aantrekken, zij zal recht als een kaars loopen, zij zal haar prachtig haar op den rug laten neergolven, zij zal nu eens met bevelend gebaar de rechter, dan weer de linkerhand opheffen en zij zal denken dat zij Cleopatra voorstelt!

Raffles had het tijdschrift weder op de kleine tafel geworpen, die dicht bij hem stond en vervolgde nu op vragenden toon:

— Zij komt immers overmorgen te Weenen?

— Zoo is het!

— Zij zal wel met groote pracht en praal worden ingehaald?

— O, ja! daar hoef je niet aan te twijfelen, men komt haar met auto's afhalen, het bestuur van de „Astra” komt er aan te pas, een delegatie van film-journalisten, wat weet ik!

— Het ontbrak er nog aan, dat Herr Ober Bürgermeister er niet bij is gehaald, zeide Raffles spottend.

— Dat heeft niet eens veel gescheeld, Edward, riep Charly lachend uit.

Drukke bezigheden alleen heetten het hem te hebben verhinderd en naar men zegt was Nola Dorlas daar zeer kwaad over!

— Wij zullen natuurlijk bij de opwachting tegenwoordig zijn, ik moet weten hoe zij er uit ziet in het dagelijksche leven! Waar logeert zij?

— In het Esplanade Hotel! Zij zal daar een paar dagen vertoeven, om, als een koningin „Cour” te houden en dan gaat zij dadelijk aan het werk!

Raffles was opgesprongen, wreef zich de handen en zeide toen op zachten toon, terwijl zijn oogen schitterden:

— Je mag mij gelooven of niet, maar ik kan mij nu reeds verheugen in het vooruitzicht dat ik die ijdele vrouw een poets zal bakken, waaraan zij een bittere herinnering zal houden.

Hoofdstuk II.

De voorbereidselen voor de film.

Er waren twee dagen verlopen en des middags was Nola Dorlas inderdaad van het station gehaald op een wijze, die duidelijk aantoonde dat de reclame haar werk had gedaan. Een dui-

zendkoppige menigte had de schoone vrouw met luide jubelkreten verwelkomd, toen zij in haar auto stapte, terwijl haar impresario naast haar plaats nam en het was door een dubbele

haag van nieuwsgierigen en bewonderaars dat zij naar haar hotel reed.

Hier, zoowel als aan het station had een geheel leger fotografen en cinema-operateurs gestaan.

De directeur van het hotel was haar buigend en handenwrijvend tegemoet getreden, gevolgd door een kleinen stoet, bestaande uit den gérant, den oberkellner, een paar etage-kellners, een kamermeisje en een piccolo.

Hij had een vorstin nauwelijks met grooter hoffelijkheid kunnen begroeten en in persoon geleidde hij de film-diva naar haar kamers, gelegen op de tweede verdieping, een fraaie suite, bestaande uit drie vertrekken.

Een uur later was een van die vertrekken reeds gevuld met een dertigtal journalisten, die de diva omringden en gretig uit haar mond alles opteekenden, wat zij maar wilde zeggen.

Zij moesten weten hoe de schoone Italiaansche over Weenen dacht, wat haar lievelingsspijs was, hoeveel uren zij 'snachts sliep, of zij even goed kon zwemmen als paardrijden, wat zij voor haar costumes betaald had, hoe zij dacht over het bolsjewisme, of het filmen niet zeer vermoeiend was, wie haar ouders waren, wat die deden en waar zij woonden, kortom men wilde alles weten, alles!

Met het stereotype glimlachje om de lippen, dat haar prachtige tanden bloot liet, antwoordde Nola Dorlas, bijgestaan door haar impresario, eveneens een Italiaan, Mario Costi geheeten, een nog jongen man van omstreeks dertig jaar, lang en slank en met een knap, maar reeds eenigszins blasé gelaat.

Na een uur waren de journalisten weder weggezonden — en wie toen eens door het sleutelgat had kunnen turen, had kunnen zien dat zich dadelijk een trek van vermoeidheid op het schoone gelaat van de Italiaansche vertoonde en dat de glimlach er van verdween.

Nog voor het diner begaf Nola Dorlas zich naar het kantoor van de „Astra” Maatschappij, teneinde daar het contract te teekenen — een plechtigheid, die men later in de vakbladen in geuren en kleuren beschreven kon vinden, alsof het de kroning van een nieuwen koning gold.

Het was ongeveer tien uur in den morgen van den volgenden dag, toen de diva, gekleed in een allerbevalligst morgentoilet, haar slaap-

kamer verliet en het aangrenzend vertrek binnentrad, waar zij Mario Costi reeds vond, gehuld in een fluweelen ochtendjasje, versierd met zijden Brandebourgs.

Zij liet zich dadelijk in een gemakkelijken stoel neervallen en begon:

— Wanneer moeten wij naar Simmering?

— Ben je het nu al weer vergeten? Om twee uur wordt de eerste opname gedaan.

— Wat?

— Goede God, ik weet het niet! Je zult het wel zien als je daar bent. Je wilt mij toch hoop ik niet wijsmaken, dat je je rol van te voren moet bestudeeren?

— Ik heb talent genoeg om het zonder voorafgegane studie te kunnen stellen, Mario!

— Je hebt althans talent om je toiletten goed te kunnen dragen — hernam de impresario spottend.

— Wat heb je vanmorgen weer? Zoek je ruzie met mij?

— Ik denk er niet aan, maar ik kan mij alleen kwaadmaken als je je laat voorstaan op toneelspelers-talent dat je volstrekt niet bezit! Nog geen drie jaar geleden vervulde je kleine rolletjes bij een derde-rangs troep in de provincie — en je deed het zoo miserabel, dat de directeur je zeker zou hebben weggestuurd — als je niet zoo mooi was geweest!

De schoone film-diva was woedend opgesprongen en kwam nu met fonkelende oogen vlak voor Costi staan.

— Wat durf je zeggen? siste zij. Wil je zeggen dat ik zijn minnares ben geweest?

— Ik heb het woord niet in mijn mond gehad, schatje! antwoordde Costi schouderophalend. En al was het zoo geweest — dan zou het mij nog geen haar kunnen schelen! Wij zijn immers allebei vrij om te kunnen doen wat wij verkiezen — ik ben je impresario geworden. Je weet wel wat je aan mij hebt, je weet dat je weinigen zoudt kunnen vinden die zoo reclame voor je maken. Ik ben het zogenoemd geweest, die je ontdekt hebt!

— Daarvoor zal ik je altijd erkentelijk blijven, Mario — maar dat geeft je toch niet het recht mij te beleedigen!

— Maar geloof je nu werkelijk zelf dat je tooneelspelers-talent hebt?

— Wat doet het ertoe of ik het heb, als ik

de menschen maar kan doen gelooven dat ik het heb!

— Dat is een waar en verstandig woord, mijn duifje! riep Mario Costi uit en hij streelde de schoone vrouw over het prachtige, als ebbenhout glanzende haar. Laten wij te samen het publiek voor den gek houden en er de zoete vruchten van plukken!

— Dat zal voor een deel van jezelf afhangen, hernam de jonge vrouw, terwijl zij terug trad. Je bent in den laatsten tijd niet meer de oude! Je veronachtzaamt me — somtijds krijg ik den indruk alsof je al genoeg van mij hebt en mij wilt verlaten. En dat zou toch niet verstandig van je zijn, om mij nu in den steek te laten, nu ik op het hoogtepunt van mijn roem sta!

— Ik denk er niet aan, je te verlaten! antwoordde Costi eenigszins korzelig. Ik heb je nog lief, en...

— Dan hou je er een zonderlinge manier op na mij dat te betoonen! hernam Nola Dorlas kortaf. Je laat mij veel alleen en je bemoeit je ook wel wat al te veel met andere vrouwen van de film-ondernemingen, die mij engageeren!

— Jaloersch? riep Costi glimlachend uit — dat ontbrak er waarachtig nog aan! Je zult zoo verstandig zijn, Nola, om met die verwijten op te houden, anders worden wij kwade vrienden!

— Zorg dat je die verwijten niet verdient en alles zal goed zijn! Dat getwist begint mij te vervelen — als je van mij af wilt zijn, zeg het dan eerlijk. Ik zal je niet tegen je zin vasthouden! Denk ook vooral niet dat je onmisbaar voor mij bent — ik sta nu op een hoogte, dat ik jou als impresario wel kan missen!

— Dat valt nog te bezien! hernam Costi koeltjes.

De schoone film-diva keek den jongen man even met een vijandigen blik aan, haalde toen de schouders op en zeide:

— Als je zulk een voortreffelijke impresario bent, dan zal je mij toch wel kunnen zeggen wat er vanmiddag gedraaid wordt. Ik kan toch niet zonder de minste voorbereiding in het atelier verschijnen? — Ik moet toch weten welk een costume ik moet aantrekken?

— Je hebt noch het een, noch het ander noodig! De regisseur zegt je vijf minuten van te voren, wat je te doen hebt — wat voor een vrouw met jouw fijn begrip meer dan voldoende

is. En wat je costumes betreft, alles is reeds naar de kleedkamers in het atelier te Simmering overgebracht!

Maar ik meen mij te herinneren, dat er vandaag een gedeelte wordt opgenomen van de tafereelen aan het hof van den „Zonnekoning”.

— En Cleopatra?

— Dat komt pas over eenige dagen — misschien wel eerst over een week!

— Wij gaan dus een kreeftengang? We gaan de geschiedenis na in averechtsche richting?

— Zoo is het, maar dat behoeft een ervaren film-actrice niet te verwonderen! Die zal wel weten dat een film maar bij hoogst zeldzame gelegenheden van het begin af wordt opgenomen, en dat het herhaaldelijk voorkomt dat men met het blij eindigende slot begint, terwijl de hoofdpersoon vervolgens alle stadia van smaad en verdrukking moet doormaken, teneinde met het begin te eindigen!

Mario Costi was naar een kleine tafel geloopt, waarop een groot aantal bladen en tijdschriften lagen en vervolgde nu:

— Hier zijn de bladen! Wij hebben waarachtig niet te klagen! De reclame-molen werkt nog voortreffelijk — hij maalt ons geld! — Ik heb al eenige verslagen uitgeknipt voor mijn verzameling.

Nola nam tamelijk onverschillig de bladen en de knipsels aan en begon hier en daar eenige regels te lezen.

Zij wierp ze echter tamelijk spoedig weer neder en zeide:

— Het is overal steeds hetzelfde! Om je de waarheid te zeggen, begint het mij al een weinig te vervelen!

— Dat is wel wat heel vlug — reeds na drie jaren! riep Costi uit. Men kan toch van een film-ster verlangen, dat zij omstreeks acht of tien jaar blijft schitteren. Pola Negri, Asta Nielsen, Bertini en nog een paar andere staan nog altijd op het eerste plan en zij begonnen hun carrière omstreeks tien jaar geleden! Bovendien zal je wel zoo goed zijn, niet te vergeten dat dit werk je miljoenen oplevert!

— Dat is dan ook het eenige waarom ik het volhoud!

— En de roem, de hulde? De bloemen en de geschenken?

— Aardig voor een paar maanden — en ver-

volgens vermoeiend, ontzaglijk vermoeiend, antwoordde Nola. Soms verlang ik naar frissche lucht, naar de zee....

— Naar roggebrood, een hutje in het bosch, maneschijn en rozegeur! vulde Mario Costi spottend den zin aan. Jij hebt een sentimenteete bui, Nola, dat is alles.

— Minder sentimenteel dan je denkt! Zijn mijn juweelen in veiligheid?

— Zij liggen veilig in de safe van het hotel! Je hebt ze er trouwens zelf heengebracht! antwoordde Costi schouderophalend.

Hij verborg een geeuw achter zijn hand en nam met een der tijdschriften in een gemakkelijken stoel bij een der vensters plaats.

Op hetzelfde oogenblik werd er geklopt en het kamermeisje trad binnen en vroeg of er belet was voor een correspondent van een der grootste film-bladen van Amerika „Film en Camera”.

Onmiddellijk, alsof het er op getooverd werd, verscheen het stereotiepe glimlachje op het gelaat van de film-diva en zij antwoordde beminnelijk:

— Zeg mijnheer, dat ik aanstonds tot zijn dienst ben! Waar is hij op het oogenblik?

— In de groote spreekkamer van het hotel, madame!

— Dan kom ik dadelijk bij hem!

Het kamermeisje vertrok.

Reeds wilde Nola opstaan, toen Costi haar met een gebaar terughield, en zeide:

— Niet te haastig! Laat hem minstens tien minuten wachten! In 's hemelsnaam niet al te veel ijver tegenover een persmusket. Houdt jezelf op prijs en vergeet nooit, dat een film-ster zich behoort te laten wachten!

Er verliepen tien minuten, en toen pas voorzag de Italiaansche film-artiste zich opnieuw van haar beminnelijk beroepsglimlachje, en daalde met zwevende schreden en bevallige houding, alsof er om de tien Meter een opname toestel stond, de trap af.

Intusschen keek Costi eenigen tijd naar de dichte deur, blies zijn wangen bol, maakte een gebaar van ongeduld, en mompelde:

— Goede Hemel, wat wordt zij zwaar op de hand! Het wordt tijd Mario Costi, dat je de banden wat lossen begint te maken, die je aan haar verbinden, om ze ten slotte geheel te verbreken. Een filmster is zonder eenigen twijfel wel

de lastigste metgezellin, die een man zich kan aanschaffen, en vooral als zij Nora Dorlas, in het dagelijksche leven eenvoudig weg Sofie Dubois heet, vader onbekend, moeder geboortig in Savoye.

Een half uur verstreek, en toen keerde de film-actrice weder terug,

Het glimlachje was al weder van haar gelaat weggevaagd, met een afwezig gebaar greep zij naar de groote, fraaie doos met cigaretten, die op de tafel stond.

— Welnu? vroeg Costi.

— Nu, het gewone gesprek natuurlijk! Die Amerikanen willen alles weten! Het verwonderde mij dat hij mij niet vroeg of ik gevaccineerd was, en of ik zelf zandtaartjes kon bakken! Hij sprak over een engagement bij de „Fox”.

— Een engagement? Waarom heb je er mij dan niet bij gehaald? riep Costi op boezen toon.

Nola haalde de schouders op, en antwoordde onverschillig:

— Er was alleen maar sprake van — in het algemeen! — De man was journalist, en had mij dus niets aan te bieden!

— Alles goed en wel, maar ik ben je impresario of ik ben het niet. Ben ik het wel, dan moet ik bij dergelijke gesprekken tegenwoordig zijn, — ben ik het niet, dan kan ik evengoed dadelijk mijn koffers pakken. Ik verzoek je om dat te willen onthouden.

— En ik verzoek je om dien toon te laten varen! riep Nola op scherpen toon. Ik ben je slavijn niet, en ik kan doen wat ik wil!

— Dat is te zeggen — binnen de grenzen van ons contract, — zeide Costi bedaard.

— Welzoo, is het al zoover, dat je mij aan ons contract herinnert? hernam de schoone vrouw op bitteren toon. Je bent veel veranderd, Mario, erg veranderd sedert ik je drie jaar geleden leerde kennen.

En daarop begon een van die gesprekken die somtijds uren lang kunnen duren, en die den angel der vijandschap slechts hoe langer hoe dieper drijft in de harten van de personen, die het voeren.

Om een uur werd er gewaarschuwd, dat de auto van Madame was voorgesreden.

Nola was op het raam toegetroden, keek naar de lucht, die een weinig betrokken was, en vroeg op een toon van twijfel:

— Zou er gedraaid worden? Ik zie geen blauw!

— Er komt vanmiddag nog wel blauw! antwoordde Mario ongeduldig. En als het niet komt, dan wordt er in het atelier gedraaid. Je zult je middag niet kwijt zijn.

— In het atelier? Met lampen dus?

— Hoe anders?

— Maar ik haat ze, die lampen! Ze zullen mij nog eens vermoorden! riep Nola uit.

Ik zal er op den duur niet tegen bestand zijn, tegen dat helsche licht, dat al het merg uit je lichaam schijnt weg te branden. De duivel moet die lichtbakken hebben uitgevonden. Over eenige jaren zal ik blind zijn!

— Als je het wat verstandig aanlegt, dan kun je binnen een paar jaar ophouden, of anders naar het spreektooneel terug keeren, zeide Costi bedaard.

— Je weet heel goed dat het zonder lichtbakken niet gaat, als het weer niet bijzonder helder is en je hebt dat van den aanvang af geweten!

De jonge vrouw zweeg.

Zij liet zich door Mario den mantel omhangen, wierp nog een blik in den spiegel, streek een lokje van het trotsche voorhoofd en verliet het vertrek, door den impresario gevolgd.

Voor het hotel wachtte de fraaie, donker gele limousine, waarover de film-diva de beschikking zou hebben, zoolang zij te Weenen vertoefde.

Een chauffeur in lichtgrijs livrei zat achter het stuurwiel.

Costi hielp Nola instappen en wendde zich toen tot den chauffeur met de woorden:

— Rijdt niet te snel en langs de drukste straten!

Toen wendde hij zich weder tot Nola en vroeg op zachten toon:

— Geloof je dat het te koud zou zijn als wij de kap neerdeden? Dan zien de menschen je beter!

— Mijnentwege! antwoordde de jonge vrouw schouderophalend.

De chauffeur moest van zijn zetel komen en de kap van de auto neerslaan, Nola vlijde zich in bevallige houding in de kussens, liet haar beroemde tanden zien en aanvaardde haar triomftocht door Weenen.

Want wie zou haar niet aanstonds herkend

hebben, nu alle bladen haar portret hadden gepubliceerd en een tiental bioscopen gretig de gelegenheid hadden aangegrepen, nu zij te Weenen vertoefde, om films te vertoonen, waarin zij de hoofdrol vervulde.

De chauffeur reed door de Ringstrasse, over de Burgplatz, langs den Hoffgarten en over een der tien Donaubruggen naar de voorstad Simmering.

Daar bezat de „Astra” maatschappij een zeer uitgestrekt terrein, uitstekend geschikt om er allerlei soorten films op te nemen, want men trof er groote weilanden aan, geschikt voor wedrennen, zoowel als heuvelachtig terrein, het gebied voor de „Cow Boy” drama's, groote vijvers, riviertjes met idyllische oevers en zelfs een completen waterval, voortreffelijk geschikt om er een of anderen verraderlijken bandiet zijn gerechte straf te doen ondergaan.

Men had bijna twee uren noodig om den omgengang langs dit groote terrein te volbrengen.

Daar bevond zich ook het reusachtige glazen atelier, waar opnamen gemaakt werden, die zich binnenskamers afspeelden.

Daar konden op die draaibare tooneelen even zoovele scènes tegelijk worden opgenomen en de regisseurs waren in zulk een geval genoodzaakt zich van een scheeproeper te bedienen, teneinde zich verstaanbaar te maken boven het geraas der draaiende tooneelen, het luide gezoem der elektrische lichtbakken, het loopen der tooneelknechts en de andere geluiden, die de groote hal vervulden.

Een groot gedeelte van het atelier was ingenomen door de bergplaatsen, waar de films ontwikkeld, gefixeerd, gespoeld, gedroogd en afgedrukt werden, waar zij eventueel gekleurd konden worden in groote kuipen, gevuld met een vloeistof, die den filmband rood kleurde, ter illustratie van een brand, of blauw, maneschijn, verliefde paartjes, priëlstemming, of somtijds ook groen, schuimende zee, dolkstoot van een verrader, vergiftigings-scène.

Daar werden ook in reusachtige loodsen de kleederen vervaardigd voor de duizenden figuranten, de meubelen, de decoratie-stukken, de wapens, harnassen, paardetuigen, Romeinsche zege-karren en al het andere, hetwelk gebruikt moest worden bij sommige groote serie-films, waarvan de vertooning minstens vijf weken in

beslag nam, maar waarvan de voorbereiding en de opnamen dikwijls bijna een jaar duurde, zooals dat o.a. met „Quo Vadis” het geval was.

De rit duurde bijna anderhalf uur en toen stond de auto stil, voor het hooge hek, hetwelk de terreinen van de maatschappij voor een groot gedeelte omgaf.

Het hek was gesloten en de auto had zich

op het laatst een weg moeten banen door een groote menigte menschen, die zich voor dat hek verdrongen. Het waren de stakkers, die nog hoopten op een baantje als figurant en die misschien niet wisten, dat in alle groote steden film-figuranten-bureaux zijn, die voor de groote zaken de noodige krachten huren, al moesten het er duizenden zijn.

De goedkoopste en beste is
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk III.

De opname.

Een portier kwam toesnellen en opende het hek om de auto door te laten en van die gelegenheid wilde aanstonds een groot aantal der dringende figuranten gebruik maken om mee naar binnen te hollen.

Maar vier stoere mannen kwamen aansnellen, die het hek dadelijk weder sloten. De auto volgde een breed grindpad en hield stil voor de deur van een steenen gebouw, dat zich vlak tegenover het atelier bevond.

Het was de verblijfplaats van den directeur, van den hoofdregisseur en zijn helpers, van de teekenaars, inspecienten en nog eenige andere lieden van het technische personeel.

Nola steeg uit, wierp nog een blik op den hemel, die langzamerhand begon op te klaren en trad het huis binnen.

Zij werd verwelkomd door den regisseur, die de geheele film in scène zou zetten, een Duitscher, Max Fischer geheeten, die echter evengoed Italiaansch, Fransch en Engelsch als zijn eigen taal sprak.

Hij was een kleine man, een jaar of veertig oud, met een bijna geheel kaal hoofd, zeer bewegelijk, zeer zenuwachtig en zeer schor vanwege het vele schreeuwen dat hij moest doen.

Een scheepsroeper bengelde aan een dun riempje aan zijn pols.

Hij kuste de diva galant de hand, klemde zijn monocle in het oog en begon met radde stem:

— Wees welkom, diva! Ik was voornemens

buiten te laten beginnen — Rome, de leeuwen, de brand van de stad, Nero en zoo meer. Maar die vervloekte figuranten, por dio Sante! zijn nog niet voltallig en zij willen meer loon ook. Himmelkreutzdonnerwetter! Ik wilde wel dat men een film maakte zonder figuratie.

— En uw beroemde massa regie, mijnheer Fischer, vroeg Costi, die met zijn monocle speelde.

— Dan maar geen massa regie! hernam Fischer nijdig, per Bacco! Zij verkorten mijn leven, die schobbejakken! Wat denk je dat zij mij gisteren geleverd hebben? Ik zeg tegen honderd van hen, jullie zijn de Romeinsche gladiatoren, daar liggen jullie helmen, je lederen kolders, je mouw met maliën, die je aan den rechterarm doet, je metalen scheenstukken en je zwaard en schild! Trek het als de maan aan! Ze trekken het aan, de ezelsveulens, ik kom een half uur later kijken — ze hebben het over hun smerige boezeroens, hun pilowbroeken, hun colbertjes heen aangetrokken. Nooit zal ik met het vee kunnen opschieten! Bij Jove! Ik wilde dat ik geen film-regisseur was geworden!

Hij keek door een raam terzijde van de gang, raadpleegde de lucht en riep verheugd uit:

— There is blue coming! Strakjes zal de lucht heelemaal blauw zijn! Wij kunnen nu eerst nog twintig minuten in het atelier werken, voor de scènes binnenshuis. Signora, ik zal u moeten verzoeken u spoedig te verkleeden! Snel, Prestamenta! Vite, vite, vite!

— Welk costume? vroeg Costi, die gewend was aan het razende tempo der filmregisseurs, en steeds zijn kalmte wist te behouden.

De kleine man sloeg zich met de hand tegen het voorhoofd en riep uit:

— Asino dat ik ben! Ik zal naar een gesticht voor oude mannetjes moeten!

Het costume van Cleopatra — goud met wit — vergeet astubieft de Urea niet! Ik heb geen minuut te verliezen, ik wacht u over een kwartier in het atelier, links vierde tooneel! en met deze woorden snelde Fischer weg, alsof hij uit een kanon werd afgeschoten.

Hij ving als het ware in de vlucht een kleedster op, zond die naar de Italiaansche filmster en de jonge vrouw bracht Nola naar een der kleedkamers, naar zij zeide de beste van het geheele atelier en waar haar costume van Cleopatra reeds gereed lag.

Met de hulp van de kleedster veranderde Nola van costuum.

Maar toen zij gereed was riep zij uit:

— Mijn hemel, ik heb vergeten een maillot aan te trekken!

— Een maillot, Signora, herhaalde de kleedster verbaasd.

Wat bedoelt gij, gelooft gij dat Cleopatra een vleeschkleurig tricot heeft gedragen?

— Ik weet niet wat Cleopatra droeg en het kan mij niet schelen ook, maar ik zelf zal toch niet met bloote voeten en beenen rondloopen.

De kleedster zweeg.

Maar achter den rug van de film-diva haalde zij spottend de schouders op. Er werd op de deur geklopt en daarachter klonk de heesche stem van Fischer, die vroeg:

— Mag men binnenkomen?

— Nog niet, gilte de film-artiste.

— Is u dan nog niet gekleed, Signora? klonk de ongeduldige stem achter de deur. Maar haast u dan toch, wat ik u bidden mag!

— Ik heb geen maillot! riep Nola weder, ik heb het costuum aan, maar...

De deur ging open en Fischer trad binnen.

Hij trok zijn wenkbrauwen hoog op en zeide:

— Maar gij zijt geheel gereed! En wat spraakt gij van een maillot? Ik geloof niet dat Cleopatra zoo'n ding droeg!

— Dat zeide ik zoeven ook al aan madame, mijnheer, liet de kleedster zich hooren, maar...

— Het is genoeg, meisje, viel Nola haar hooghartig in de rede. Ik ben niet gewend dat men zich in mijn tegenwoordigheid opmerkingen durft veroorloven!

Zij wendde zich tot Fischer en vervolgde:

— Gij wilt dus zeggen dat ik mij in dit costume in het atelier moet vertoonen?

— Pourquoi pas? Het is uitstekend verwarmd.

— Het is verwarmd — het is verwarmd! riep Nola ongeduldig uit. Dat geloof ik graag, maar ik heb bijna niets aan!

— Wel, dan is alles zoo goed als het maar zijn kan! riep Fischer uit. Dan zijt gij volkomen in stijl, want Cleopatra had ook niet veel om het lijf, vergeef mij deze woordspeling!

Dio Mio, gij zijt toch, hoop ik, niet preutsch? Ik vind eigenlijk gezegd, die tunica nog een weinig te lang! en volg mij nu, je vous en prie! Wij hebben geen tijd meer te verliezen!

En hij greep de filmster bij de hand en trok haar met zich mede, de gang door en het groote atelier binnen.

Daar, op een der grootste der tien tooneelen, was een zeer fraai, natuurgetroouw paleis-interieur opgesteld uit den tijd van Cleopatra.

Er stond een troon van imitatie-ivoor, met versierselen, die van goud verbeelden, in het midden van een met marmer bevloerde zaal en omgeven door zware marmeren zuilen.

De figuratie stond reeds in een hoek bijeen — slavinnen, nauwelijks bedekt, negerbedienden in een blauw en wit gestreept lendedoek, het hoofd bedekt met een dergelijken doek, die met twee punten op hun schouders neerviel en die lange ebbenhouten staven in de handen hielden, aan het einde voorzien van een grooten waaier van pauweveeren,

Voor het tooneel, op een klein platform, hetwelk over rails voor en achteruit kon voortbewogen worden, stond de operateur reeds gereed achter zijn toestel.

Fischer had het manuscript te voorschijn gehaald, overdekt met roode en blauwe kruisen, waarvan hij alleen de beteekenis scheen te kennen, zette den scheepsroeper voor den mond en brulde met alle kracht van zijn longen:

— Statisten — achting! De negers rechts van den troon — neen, niet opeen gepakt als een kudde schapen, meer uit elkander, nog meer! Jij, gebed zonder eind, wat meer achteraan, —

jij zal de heele film innemen! — En jij, wandelend wijnvat, een beetje meer naar voren! Jij ziet er uit als een Bachus, jij grappenmaker! Lach eens tegen mij! Kerel — jij hebt prachtige, gave tanden! Kom nog eens wat meer naar voren — en.... waar is de inspecient? zoo viel hij zich zelf in de rede.

Een jonge man met vuurrood haar, gekleed in een grijs linnenstofjas, kwam toelopen.

— Maak mij dien dikken slaaf eens wat bruiner! De kerel heeft prachtige tanden en die moeten wat meer afsteken!

De inspecient greep het slachtoffer beet en bracht hem voor een soort stalletje, bestaande uit een paar planken op schragen en letterlijk overdekt met potjes met kleurmiddelen, schmink, poederdozen en andere zaken en daar begon hij met verwonderlijke vlugheid den Egyptischen slaaf eenige tinten bruiner te maken.

Intusschen had Fischer Nola naar den troon geleid en liet haar daar plaats nemen.

Hij keek even in zijn manuscript en zeide toen rad sprekend:

— Luister, Signora! Gij zijt uit uw humeur, Sie grübeln! Een van uw geliefkoosde slaven is aan den haal gegaan met een mooi slavinetje! Gij wenkt een van de slavinnen, die met den panter! Zij nadert en knielt voor u en gij beveelt haar, dat zij den weggeloopte slaaf zal moeten opzoeken, daar het haar anders het leven kost! Zij wil u weenend ontheffing vragen van die zware taak, gij weigert! Hallo, waar is die bliksemsche meid met haar panter, mon Dieu, moet nu letterlijk alles op mijn schouders rusten? Dat spannt er Madel? schreeuwde hij zoo luid hij kon.

Heel uit den hoek van het groote tooneel kwam een zeer mooi meisje te voorschijn, gehuld in een dunnen gazen sluier, die een fraai geteekenden panter aan een ketting leidde.

Het dier scheen volkomen mak te zijn en volgde gedwee.

Maar toen Fischer het meisje wat dichterbij kwam, begon het dier te blazen en zijn groene ooggen begonnen te fonkelen.

Fischer liet het meisje dadelijk weer los en bromde:

— Die verfluchte.... Hij is beter dan de beste waakhond voor je, meisje! Weet je nu wat je te doen hebt?

— Het is mij al driemaal voorgekauwd, antwoordde het meisje op brutalen toon.

— Des te beter!

Hij wendde zich opnieuw tot Nola, die tamelijk lusteloos op haar troon neerzat en vervolgde toen:

— Gij weigert dus en zendt het meisje met een bevelend gebaar weg. Dan verzinkt gij in gepeins. Een andere slavine nadert u schuchter en biedt u bloemen aan. Toornig slingert gij de bloemen op den grond. Een tweede tracht u te vermaken met fluitspel, na een oogenblik mishaagt u de muziek en gij zendt haar weg. Dan komen een twaalfstal danseressen en dansen voor u. Gij kijkt zwijgend en schijnbaar aan andere zaken denkend.

— Aan welke zaken denk ik? vroeg Nola.

— My good Lord! Dat doet er immers niets toe! Gij denkt aan.... de belasting, die gij nog moet betalen, aan een mooien hoed van uw vriendin, aan een juweel, dat u ontstolen is, wat doet het er toe, aan iets onaangenaams. — Hebt gij het begrepen?

— O ja, begrepen heb ik het wel! antwoordde Nola spottend, het is jammer dat ik het scenario niet ken!

— Scenario wie blauet! riep Fischer uit. To hell with the scenario! Als ik het scenario in mijn hoofd heb, dan is dat voldoende! Van het tooneel allemaal!

De fitters gingen bij hun lampen staan, de timmerman, die achter het tooneel iets aan het herstellen was, verwijderde zich, zijn mond nog vol spijkers, in afwachting dat hij dadelijk weer aan den gang zou kunnen gaan, de operateur ging naar zijn toestel terug en ook Fischer stapte van het tooneel, dat ongeveer een voet hoog was op den vloer van de ruim acht meter breede gang, die de beide tooneelen van elkander scheidde.

Op het aangrenzende tooneel was men juist bezig een scène uit een dulle Duitsche klucht te vertoonen en het ging er luidruchtig bij toe, want een baardige, corpulente agent van politie vervolgde over een dak een even zwaarlijvige dame, in een nachtjapon gekleed, terwijl op de straat een twintigtal late voorbijgangers den agent schenen aan te hitsen.

Fischer kruiste geduldig de armen over elkaar, maar eindelijk bruide hij door zijn scheepsroeper, den regisseur van het tafreeltje toe:

— Duurt die apekool nog lang, Habermann?
Maar de collega was beleedigd.

— Wat is apekool, gilde hij door zijn eigen megaphoon terug, is mijn apekool minder dan de jouwe? Zeg jullie daarboven, denk je daar den heelen dag te blijven? Ga niet zoover op den daknok zitten, fräulein Gusti, want ik geloof niet dat hij uw gewicht kan dragen!

Fischer wachtte nog even en riep toen door zijn trompet:

— Vooruit!

Nola nam een nonchalante houding aan, steunde den elleboog op de knie en liet de kin op de gesloten vuist rusten.

— Niet te droomerig, schreeuwde Fischer door zijn scheepsroeper, zoo is het beter — richt u vastberaden op! — niet al te vlug — nog eens — zoo is het beter — wenk de slavinnen... neen, vooral er niet bij omzien! — Blijf recht

voor u uit staren, juist langs de camera! — Vooruit, jij met je panter — Hola, — het is hier geen danshuis! Je lijkt wel gek, met je coquette dansspasjes. Nader in gebukte houding deemoedig! Je begrijpt wat je boven het hoofd hangt? Snap je dat? En laat den panter aan je rechterkant loopen, zoodat de menschen je beenen zien, ze zijn Goddank niet dun. Zoo gaat het beter!

Het tooneeltje werd tot het einde toe gerepeteerd, en daarna nogmaals.

En daarna pas klonk het bevel:

— Lampen aan! Camera!

Met zoemend geluid flitste het schelle licht van de lichtbakken aan, en de man aan het toestel begon te draaien.

De scène werd afgespeeld, die zooeven gerepeteerd was, maar ondertusschen bleef Fischer voortdurend zijn aanwijzingen gillen, evenals tevoren.

Hoofdstuk IV.

Raffles wordt Film-Acteur.

Maar nauwelijks was dit kleine gedeelte van de film afgedraaid, of Nola Dorlas slaakte een dramatischen gil.

— What's the matter? vroeg Fischer, tamelijk onverschillig voor het antwoord, daar hij reeds jaren lang gewend was zulke uitroepen uit den mond van verwende diva's te vernemen.

— Wat er aan de hand is? Wel, er moet worden overgedraaid!

— En waarom, als ik vragen mag?

— Wat een vraag! Hebt gij zelf niet eens gemerkt dat ik mijn juweelen vergeten heb? Gij hebt het zooeven gehad over een Cleopatra zonder maillot — maar een keizerin van Egypte zonder juweelen is onzinnig. Ik heb ze meegebracht om ze te dragen, en niet om ze in de safe te laten liggen. Mario, waar zit je? Ga alstublieft dadelijk mijn juweelen halen! Moet ik nu weer zelf aan alles denken?

Maar Mario Costi was aanvankelijk onzichtbaar.

Te lange leste ontwaarde men hem heel achterin in de reusachtige, bijna louter van glas opgetrokken zaal, waar hij in een belangwekkend gesprek scheen verdiept te zijn met een aanvallig Egyptisch dametje.

Fischer stampvoette woedend, bracht zijn scheepsroeper voor den mond, en brulde zoo hard hij kon, zoodat de lucht ervan trilde:

— Mijnheer Costi! You're wanted! Madame desire vous parler! — Maak om 's hemelsnaam wat voort, want wij hebben vandaag nog meer te doen.

Met oopen geklemde tanden en een flikkering in haar donkere oogen zag Nola haar minnaar naderen.

Toen hij, zonder zich te overhaasten, in het bereik van haar stem was, vroeg zij op slependen toon:

— Wij storen je toch niet, beste Mario?

— Je weet wel dat ik mij niet zoo spoedig laat storen, antwoordde de jonge Italiaan, onverschillig de schouders ophalend. — Wat is er?

— Zou je niet zo goed willen zijn mijn juweelen te halen? Begreep je niet dat ik ze noodig had?

Mario fronste de wenkbrauwen, en antwoordde gemelijk:

— Had daar zelf eerder aan gedacht! Geloof je dat het een ontspanning is, heen en terug naar het hotel te rijden?

— Ontspanning of niet, ik heb mijn juweelen noodig, nu aanstonds!

Als wij in de bladen laten zetten, dat ik de diamanten ook bij de opname draag, dan kan ik mij niet belachelijk maken door het na te laten! Het is zeer goed mogelijk dat er aanstonds reporters komen kijken!

— Er komen er aanstonds twintig op zijn minst, riep Fischer uit. Maar maak nu in 's hemelsnaam wat voort! Wij zijn intusschen al weer veertig meter film kwijt, en alles wel beschouwd groeit ons het geld niet op den rug. — Milles tonnerres! Wat is het hier een bende!

Voorzichtigheidshalve had Fischer dit meer tot zijn omgeving in het algemeen gezegd, ofschoon het duidelijk moest zijn, dat hij speciaal de film-diva bedoelde.

En Mario Costi, die dicht naast hem stond, hoorde hem dan ook tusschen de tanden fluisteren:

— Ze zijn allemaal hetzelfde, wanneer er maar twintig regels over haar geschreven zijn! Great Scott! Ik heb nog liever met een troep muilezels te doen. Nu, je zult er aan moeten gelooven, mijnheer Costi! Zij wil haar juweelen — en het is eigenlijk waar dat gij er aan had moeten denken! Het is een prachtige reclame en gij zoudt geen goed impresario zijn, als gij de waarde daarvan niet kent. Wij zullen dan intusschen een paar scènes buiten opnemen, want ik zie dat het heelemaal blauw is! Het wordt een prachtige dag en wij hebben nog minstens drie uur vol licht!

Mario Costi ging heen en spoedig liep het geheele atelier leeg.

De hulpregisseurs en de inspecienten dreven de paar duizend figuranten als een kudde vee naar buiten, onder luid geschreeuw.

De acteurs liepen luid pratend bij elkaar. Antonius, een krachtig gebouwd man, die reeds eenige jaren geleden ontdekt was en wien het Romeinsche gewaad voortreffelijk stond. Octavianus, Pompilius, de echtgenooten van deze hoog geplaatste Romeinen, Cleopatra, die een mantel had omgeslagen, want het was wel warm voor den tijd van het jaar, maar er stond een vrij krachtige wind, en andere hoofdpersonen.

Op het reusachtige grasveld wemelde het reeds van figuranten, fraal getuigde paarden, olifanten met hun kornaks, die schrijlings op hun nek waren gezeten, kameelen, die kleine

huisjes op den rug droegen, negerkinderen, zoo goed als spiernaakt en die de geheele zaak dol vermakelijk schenen te vinden en daar tusschen de operateurs in hun lichtgrijze stofjassen, de tooneelknechts, die nog met stukken decor, muurbrokken, trappen en andere voorwerpen sjouwden, vergulde zegewagens en nog meer menschen en dieren die dol dooreenkrioelden; en de leek, die het zou hebben aanschouwd, zou zich hebben afgevraagd, hoe daarin nog ooit orde zou zijn te brengen.

In de verte verhief zich een zeer hoge ringmuur, afgesloten met een enorme, bronzen poort.

Op de ongeveer drie Meter breede kruin van dien muur, van kanteelen voorzien, wandelden langzaam Egyptische soldaten heen en weder, het bovenlijf ontbloot, de beenen gestoken in nauw sluitende broeken van geel leder, de voeten met sandalen bekleed, ijzeren helmen op het hoofd en gewapend met speer en schild, of met pijl en boog, terwijl op hun heup het korte, breede zwaard slingerde.

Het verbeeldde een gedeelte van den ringmuur van Thebe en maandenlang was er aan gewerkt om dit kunststuk op te richten, dat even later bestormd moest worden door de legerscharen der Romeinen.

Reeds stonden de stormladders gereed, de geweldige katapulten, op vier enorme wielschijven, en die in staat waren, reusachtige steenen tot een gewicht van vijfhonderd kilo op een afstand van meer dan tweehonderd Meter weg te slingeren.

In dit geval echter, zouden die monsterachtige keien vervangen worden door met lucht opgeblazen, zandkleurig beschilderde zakken.

Er waren ook op een onderstel van wielen geplaatste houten torens, bijna veertig meter hoog, reusachtige stellages, die zoo dicht mogelijk tot bij de muren van de stad moesten worden geringd en waarvan de aanvallen der soldaten moesten trachten door middel van een loopbrug de kruin van den muur te bereiken.

Rechts stond de strijdswagen van Antonius, waarop hij aanstonds zou plaats nemen, teneinde zijn intocht te houden in de stad van Cleopatra.

De wagen was bespannen met twee fraaie schimmels, nog jonge en vurige dieren, die slechts met moeite in bedwang konden worden gehouden door den wagenmenner, die voor de dieren stond en ze bij de teugels vasthield.

Verderop waren de zuilen van Cararisch marmer zichtbaar, welke aan weerszijden de langwerpige arena afsloten, waar aanstonds de wagenrennen moesten plaats vinden.

En geheel op den voorgrond stond de hooge stellage, eveneens op wielen en die door vier paarden zou worden voortgetrokken, waarop de opname-operateurs aanstonds met hun toestellen zouden plaats nemen.

Fischer was vlug als een aap de ladders opgeklommen, die de drie verdiepingen van deze stellage met elkander verbond, gevolgd door zijn operateur, die het zware toestel torste en riep nu door zijn roeper, zoo hard hij kon:

— Stilte overal! Let nu goed op, jullie ezelsveulens, ik heb maar twee longen en jullie zullen mij toch zeker niet noodzaken ze vandaag heelemaal te vernielen! Die negerslaven daarginds stellen zich daar bij dien palmboom op! Zij buigen diep, als Antonius op zijn zegekar komt aanrijden, met zijn geheele gevolg van Romeinsche edelen. Tegenover hen nemen de slavinnen plaats, die knielen en haar waaiers op den grond laten dalen. Nu de kinderen! Habermann, waar heb je mijn twaalf kinderen gelaten? Corpo di Luga! Krijg ik ze, of krijg ik ze niet? Zijn ze daar? Mooi! Hebben ze hun bloemenmandjes? Goed zoo! Die kinderen strooien bloemen op het pad van Antonius! En pas er nu alstublieft op, dat er weer niet een onder de wagens raakt, zooals het laatst is gebeurd, want wij bedanken ervoor om altijd maar schadeloosstelling te betalen!

Een oogenblik monsterde hij de kinderen en plotseling scheen zijn gelaat te betrekken.

Zijn stem had een geheel anderen, zachten klank gekregen, toen hij halffluid mompelde:

— Ach du lieber Gott! Wat zijn ze mager en minnetjes, de stumperds! — Ja, hoe wil men tegenwoordig ook in Weenen dikke kinderen krijgen voor vijftig kronen per dag? Nu, wij moeten het er maar mee doen!

Hij zette den roeper opnieuw voor den mond en vervolgde met luide stem:

— Hoeveel negers heb ik daar? Honderd? Dat is niet genoeg, Habermann — het vult niet! Doe er nog vijftig bij! Laat nu eens zien — ja, zoo is het beter! Niet op een enkele rij gaan staan, nikkers, maar in twee rijen en niet allemaal de grootste achteraan, meer door elkander heen. Staan de danseressen klaar? Meer naar

voren komen, anders vallen julle in de lens! Jonge juffrouw — ja, u daar — zult u er om denken, aanstonds die bouffante af te doen? U is een Egyptische danseres en voor zoover ik weet, heeft het in Egypte nooit gevoren! Antonius, ga op je wagen staan! Goede hemel, waarde heer, kijk er niet zoo vies naar — je bent toch geen zuigeling? Wat zegt u? Ik kan hier niet verstaan wat u beweert! Damn! U doet alsof die paarden er met u vandoor zullen gaan! U krijgt den menner immers naast u op den wagen! Diabolo! Wat is dat nu? zoo viel hij zich zelf verschrikt in de rede!

Door de een of andere oorzaak waren de paarden voor den zegewagen van Antonius verschrikt, misschien wel door het zien van den zwaargebouwden Romein in zijn schitterende wapenrusting en met den wuivenden helmbo.

Hoe het zij — zij gingen op de achterste beenen staan en de man die ze vasthield, werd eerst mee opgetrokken en kreeg toen van een der paarden een trap, die hem meters verder in het gras zond.

De paarden brieschten van schrik en opwinding en het volgende oogenblik zouden zij er vandoor zijn gegaan, recht op de groep danseresjes toe, die reeds gillend van schrik uiteen stoven, toen zich uit den groep negerslaven een man losmaakte, die haastig op de twee verschrikte dieren toeliep, ze met vaste hand bij de teugels greep en ze beurtelings bedarend in de neusgaten blies.

Bijna aanstonds kwamen de dieren tot rust.

De fijne beenen trilden nog onder hun lichaam, maar zij hadden zich blijkbaar onderworpen.

Het geheele voorval had nauwelijks een volle minuut geduurd.

— Bravo, nikker! riep Fischer opgewonden uit, dat heb je knap gedaan! Maar voor den drommel kom jij eens even hier, laat die paarden maar aan den menner over! Wat is er met hem? Ribben gebroken? Dat is duivels lastig!

Hij stampvoette van drift en klom toen als een eekhoortje de ladders weder af. Hij ging snel op den zegewagen toe en bekeek toen met aandacht den man, die de paarden had gegrepen.

En hij moest het zichzelf bekennen, dat hij onder al zijn figuranten nog nimmer een man gezien had, wiens lichaam zoo schoon gebouwd was, zoo onberispelijk van vorm,

De kaarsrechte, gespierde beenen droegen een bovenlichaam, hetwelk een beeldhouwer zich tot model zou hebben gewenscht.

Het schoon gevormde hoofd, bedekt met een pruik van zwart, sluik, langs de ooren neervallend haar, stond trots op den hals, de armen hadden een volmaakte vorm, niet te zwaar, met lange, gestrekte spieren, zooals de bokkers ze vertoonen.

Fischer staarde den man een oogenblik aandachtig aan en draaide toen om hem heen, zooals hij gedaan zou hebben bij een standbeeld in een museum.

Hij kneep den neger in den bovenarm, bestastte de spieren van zijn borst, floot zachtjes voor zich heen en vroeg toen eensklaps:

— Figurant?

— Om u te dienen, mijnheer!

— Vreemdeling?

— Engelschman!

— Heb je al eerder meegedaan?

— Vandaag voor het eerst!

— Denk je dat je die paarden zult kunnen besturen?

— Dat denk ik!

— Probeer het eens!

— Houdt dan even de paarden vast, ze zijn nog wat onrustig!

De kleine regisseur greep onbevreesd de paarden bij de teugels en de neger liep snel om de dieren en den wagen heen, sprong er op en nam de teugels op.

Fischer liet de dieren los en het volgende oogenblik stoven zij als een wervelwind voort.

En het was waarlijk een schoon gezicht, de prachtige schimmels te zien voortijlen, in bedwang gehouden door den neger met zijn zwart haar, slechts met een soort rokje bekleed, dat van het middel tot even boven de knie reikte.

— Een Apollo! Een Narcis! schreeuwde Fischer opgewonden. Ik heb nooit zoo iets gezien in mijn heele leven! Die man is waard, dat zijn lichaam in brons wordt gegoten, of om te spelen bij onze maatschappij!

De wagen reed eenige keeren in volle vaart het grasveld rond en toen keerden de paarden, gedwee als lammeren terug en de wagen stond op een paar passen afstand van Fischer stil.

De regisseur keek den neger nogmaals goed aan, bewonderde het klassieke profiel, met den Griekschen neus, de krachtig geteekende kin en

de droordringende grijze oogen en vroeg toen:

— Ben je niet bang, vriend?

— Niet bijzonder, mijnheer! was het antwoord.

— Die stakker, die twee ribben gebroken heeft, had moeten mee doen bij de wagenrennen in de Arena. Zou jij kans zien, zijn plaats te vervullen?

— Ja, dat kan ik u wel beloven!

— Hoe ben je bij ons gekomen?

— Ik heb mij gisteren aangemeld bij een figuranten-bureau en werd dadelijk aangenomen.

— Ik zou er den boel in brand hebben gestoken, als zij het niet gedaan zouden hebben! riep Fischer vol geestdrift uit. Zoudt gij geen kans zien een groote rol te spelen?

— Ook dat lijkt mij niet moeilijk! antwoordde de neger glimlachend. Ik geloof dat iedereen, die geen ruggegraats-verkromming, x-beenen of maar een arm heeft, voor de film kan spelen, mijnheer, zonder dat ik uw beroep ook maar in het minst wil beleedigen!

— Ei, ei, je bent onbeschaamd ook! riep Fischer half lachend, half boos uit. Nu, tusschen ons gezegd en gezwezen, je hebt het grootste gelijk van de wereld, man! Es ist ja der reine Schwindel! Mijn eigen brandstoffen-handelaar heeft eens de rol van Robespierre vervuld, want daar had hij juist een hoofd voor en hij deed het prachtig! Kom strakjes bij mij, als hier het honden- en apenspel gedaan is! Wij moeten eens praten! Maar nu ben je wagenrenner en mijnheer Antonius, die wat schrikachtig is uitgevallen, naar het schijnt, zal zich aan jou wel durven toevertrouwen!

En de kleine, levendige man vloog weer weg en klauterde op de stellage.

Men had den gekwetsten wagenrenner reeds opgenomen en den armen drommel naar de verbandplaats gebracht, die in een goede film-fabriek nimmer ontbreekt.

Fischer had zijn helpers de noodige aanwijzingen gegeven en deze stelden nu de groepen op en hij wuifde vervolgens met zijn hand, ten teken dat alles gereed was.

Eenmaal werd alles gerepeteerd en toen klonk het bevel door den scheepsroeper:

— Camera!

De man aan het toestel begon te draaien en de intocht van Antonius binnen Thebe had plaats.

Eerst trok een stoet zwaar gewapende Romeinsche krijgslieden te voet naar de wijd geopende poort, in de verte, daarop volgde een afdeeling ruitelij en vervolgens kwam de zege-wagen van Antonius.

Met vaste hand stuurde de neger de prachtige schimmels.

De kinderen strooiden hun bloemen, de danseressen, slavinnen en burgeressen van Thebe bogen zich ter aarde en de negers wuifden met hun waaiers.

Daarop kwamen de leger-aanvoerders, te paard gezeten, allen zwaar geharnast, de Centurio's, de hopliden en ten slotte weder een bereden en onbereden afdeeling krijgslieden.

Het was inderdaad een zeer schoon gezicht en wie zulk een repetitie maar eens gezien heeft en vervolgens de film — die moet wel tot de slotsom komen, dat de werkelijkheid meestal heel wat fraaier is dan de afbeelding ervan.

Hetzelfde tooneel van den intocht werd naderhand nog eens herhaald, binnen de muren van Thebe en het was een inderdaad wonderschoon schouwspel den stoet door de straten te zien trekken, terwijl burgers en burgeressen, kinderen en grijsaards op de daken der huizen en onder de zuilengaanaderijen verzameld waren om den overwinnaar te begroeten.

Dit alles nam heel wat tijd in beslag en men zou nog maar een half uur voldoende licht hebben om de wagenrennen te kunnen opnemen.

Men werd nu van Egypte verplaatst naar Rome en een groot deel van de figuranten moesten zich nu in allerijl verkleeden.

Ook de neger, die zoeven misschien een groot ongeluk voorkomen had door zijn krachtig ingrijpen, moest zijn zwarte huidskleur afleggen en kreeg nu een korte tunica aan, om het middel dichtgesnoerd met een gordel van gouddraad, met korte mouwen en aan den hals vierkant uitgesneden en eveneens met gouddraad omzoomd.

De beenen waren naakt en de voeten waren bekleed met sandalen, die met kruisbanden aan enkel en kuit waren bevestigd.

Op verschillende punten, onzichtbaar voor den toeschouwer, waren de operateurs opgesteld.

In het midden van het rechthoekige zandperk verhief zich het ongeveer twee Meter hooge, uit marmer opgetrokken middenstuk, en aan de uiteinden daarvan verrezen de twee marmeren

kolommen, versierd met slingers van groen en bloemen.

Daarnevens gloeide in reusachtige uit ijzer gedreven komforen de wierook en knapen en meisjes, die boven op deze langwerpige verhooging stonden zwaaiden met lauwertakken.

De arena begon zich langzamerhand te vullen, onder de bevelen van de regisseurs, die thans zelf in Romeinsche gewaden waren gestoken. Vervolgens kwamen de wagenmenners in de arena. In werkelijkheid hadden zij groene en blauwe tunicas moeten dragen, maar deze kleuren zouden op de film toch niet te onderscheiden zijn geweest en het blauw was dus vervangen door wit, het groen door bruin.

Alle wagens waren met vier paarden bespannen en eerst reden zij stapvoets in vier gelederen, zes op een rij, door de arena, om even stil te staan voor de loge van den Keizer, dien zij begroetten door het uitstrekken van de rechterhand.

Vervolgens verdwenen alle wagens weder en slechts vier stelden zich op tegenover de keizerlijke loge.

Een bevel klonk, de toestellen begonnen te draaien en in woesten galop stoven de zestien paarden door de arena.

Het zand wolkte op, de tunica's wapperden, de menners hitsten hun paarden aan, die met vliegende manen voortijlden en in de bochten scheen het alsof de wagens door de groote vaart terzijde zouden worden geslingerd.

Bij het ingaan van de laatste bocht ging er een luidde en zeer natuurlijke kreet van ontzetting op onder de toeschouwers.

In vollen ren waren twee van de wagens in botsing gekomen.

De vergulde wielen verbrijzelden elkander onder luid gekraak, de wagens vielen op zij, de menners tuimelden eruit en de paarden stoven nog eenige meters verder, in toemelooze vaart, maar stonden toen uit zich zelf stil, daar zij de thans slechts op een wiel rustende wagens niet verder konden krijgen.

De menners hadden zich deerlijk bezeerd, en zaten vol schrammen en builen, maar Fischer wreef zich de handen, want dit ongeluk had volstrekt niet op het programma gestaan.

De camera-mannen lieten den zwengel rusten, de gebroken wagens werden opgeruimd, en vier

nieuwe tegenstanders, twee blauwe en twee groene verschenen in het strijdperk.

Fischer had zijn beschermeling aanstonds herkend.

Hij mende vier koolzwarte paarden, en met zooveel gemak, alsof hij zijn geheele leven nooit anders had gedaan.

De zwengels der opname-toestellen begonnen weder te draaien. Fischer schreeuwde zijn bevelen, die werden overgenomen door de hulp-regisseurs, en weg stoven de wagens.

Tweemaal moest de ommeegang volbracht worden, en of het aan de paarden of aan iets anders lag, de vier zwarten hadden reeds na den eersten ommeegang een voorsprong van bijna tien meters, en zij eindigden ver voor de anderen.

— Stop! gilde Fisscher, het is goed gegaan kinderen! En bravo voor den winner! He ran like hell! Laat hem eens bij mij komen! Die man is een atleet, hij zou alle winnaars van alle Olympiades met stukken hebben geslagen!

Vijf minuten later stond de winnaar voor hem.

— Ik ben geen man van veel woorden, mijnheer, begon Fischer. Wij hebben een nieuwe film in den maak, en ik bied u daarin een hoofdrol aan. Kunt gij paardrijden?

— Ja, mijnheer Fischer!

— Kunt gij zwemmen? Boksen? Met den revolver omgaan? Een wild paard opvangen met een lasso? Een auto besturen? Over een gespannen draad loopen? Zijt gij bang voor leeuwen? Ik zie het al, gij zijt wat ik hebben moet, wij bieden u, — laat zien, you are an Englishman? — duizend pond voor die film, zonder kosten voor u, dat is voor een beginnening zeer aardig, zou ik zeggen, het is in kronen niet te becijferen!

— Ik zal er eens over denken! antwoordde de wagenmenner rustig.

— Over denken? riep Fischer verbluft uit. Good Lord, ik dacht dat u het met beide handen zoudt aangrijpen; duizend pond is heel wat, mijnheer!

— Ik apprecieer uw vriendelijkheid mijnheer, en misschien zal ik er gebruik van maken! hernam de wagenmenner glimlachend.

— Als gij geen filmspeler wordt, dan zijt gij den strop niet waard, waaraan gij u moet opknoopen, riep Fischer woedend uit. Met zulk een lichaam en zulk een gezicht begaat gij een misdaad, door niet voor de film te spelen! U wordt binnen een paar jaar schatrijk, laat een man van ervaring u dat mogen zeggen, die er verstand van heeft. Verdammt noch 'mal! Ik ben altijd tot uw dienst, u kunt mij hier de eerste weken dag aan dag vinden, van morgens negen uur af, tot 's middags zes! Uw naam?

— Baker! antwoordde de man.

— Nu dan Baker, ik weet zeker dat wij nog niet van elkaar af zijn, hernam Fischer en met deze woorden kon de figurant vertrekken.

Het was intusschen zoo donker geworden, dat men onmogelijk met daglicht nog kon draaien.

Bij kunstlicht werd in het atelier het tooneel weder hervat dat men zoeven had moeten afbreken.

Reeds een half uur eerder was Mario Costi teruggekeerd met het sandelhouten kistje met de kostbare juweelen der filmdiva en hij stond nu aan den voet van het podium met het kistje onder den arm.

— Vooruit, vooruit! riep Fischer uit. Voortmaken! Doe uw juweelen aan, Madame Dorlas!

De filmdiva nam het kistje uit de handen van Costi aan, die haar tevens het sleuteltje overhandigde, en daarmede opende zij het kistje.

Zij stak er de hand in, en bleef toen een oogenblik als verwezen op het kistje staren.

— Welnu? riep Fischer ongeduldig.

Nola Dorlas slaakte een ijselijken gil en riep uit:

— Keisteenen! Niets dan keisteenen!

Zij keerde het kistje om en er viel een regen van kiezelsteen, glasscherven en spijkers op den grond.

En toen het laatste steentje viel, zakte Nola Dorlas in een bezwijming van haar troon — en ditmaal was het een echte flauwte.

De diamanten waren uit het kistje verdwenen en de man, die ze had, was John Raffles, de schoon gebouwde negerslaaf, de wagenmenner, die de vier zwarte paarden naar de overwinning had geleid....

Hoofdstuk V.

De verdwenen juweelen.

Een tijd lang vernam men niets in de onmiddellijke omgeving van de pronkzaal van koningin Cleopatra.

Men had natuurlijk overal elders den snerpenden gil gehoord, maar er werd in dit atelier zoo vaak en in zooveel verschillende toonaarden geschreeuwd, dat men er op geen der andere tooneelen eenige aandacht aan had geschonken.

Zooals steeds was Fischer ook ditmaal weder de eerste, die zijn koelbloedigheid herkreeg.

Uit gewoonte zijn spreektrumpet voor den mond zettend, ofschoon het ditmaal volstrekt niet noodig was, schreeuwde hij tot zijn hulp-regisseur:

— Habermann, water — azijn — vlugzout — en een detective! Maak voort en sta daar niet met een open mond, alsof je Lot's huisvrouw waart! Heb jij de diamanten gestolen? Neen? Nu, dan behoef je daar ook niet als een zoutpilaar te staan!

Habermann vloog weg, om te gaan telefooneeren en intusschen traden Mario Costi, die zeer bleek was geworden en Fischer op de nog altijd bewustelooze Cleopatra toe.

En terwijl hij haar in den handpalm klopte, begon Fischer Costi te ondervragen.

— Wat is dat nu, mijnheer Costi? Hoe is zoo iets mogelijk?

— Dat is meer dan ik u zelf zeggen kan! Toen ik met het kistje hier kwam, zaten er de diamanten nog in, dat kunnen getuigen bevestigen!

— Hoe zoo?

— Ik heb het kistje geopend, om aan een paar van de hoofdrollen op hun verzoek de juweelen van Nola te laten zien!

— Gij zult verstandig doen, dat aanstonds aan de politie mede te deelen — men zou anders heel wat kunnen denken! zeide Fischer op meesmuilenden toon.

— Mijnheer Fischer, ik verzoek u... viel Costi woedend uit.

— Kalm, mijnheer Costi, kalm! Ik heb volstrekt niets gezegd! Maar goed en wel — gij hebt de juweelen van het hotel moeten overbrengen en gij komt met keisteenen aandragen.

Gij zult mij moeten toestemmen, dat de ruil voor onze diva niet zeer voordeelig is! Ik ben werkelijk blij voor u, dat er getuigen zijn, die kunnen bevestigen, dat er juweelen in het kistje waren! Wie had er den sleutel van?

— Die droeg Nola altijd bij zich! Ik heb hem uit haar kleedkamer moeten halen!

— Wanneer hebt gij die diamanten getoond aan de anderen?

— Juist toen ik uit de kleedkamer was teruggekeerd!

— Waar?

— Daarginds, bij een van de ingangen van het atelier!

— Waren er veel personen bij?

— Twintig ongeveer!

— Hebt gij het kistje steeds vast gehouden?

— Neen, het deed de rondte!

— Kreegt gij het gesloten weder terug?

— Ja, het deksel was dicht!

— Wie gaf het u het laatst?

— Denkt gij dat ik dat nog weet! riep de jonge Italiaan schouderophalend uit. Ik heb mij gehaast om hierheen te gaan!

— Nu, dat is een fraaie zaak! hernam Fischer hoofdschuddend. Het is als reclame wel wat heel duur betaald! Maar stil, ik geloof dat onze schoone diva aanstalten maakt om uit haar bezwijming bij te komen.

Inderdaad sloeg Nola Dorlas de oogen open kwam langzaam overeind.

Op dat oogenblik kwam Habermann terug, in de eene hand twee flesschen, in de andere een emmer vol water.

— Hier is de azijn, mijnheer Fischer! riep hij uit.

— Drink hem zelf op! zeide Fischer luid. Je bent weer als gewoonlijk veel te laat! Hoe staat het met den detective?

— Ik heb den dichtst bijzijnden post opgebeld; aanstonds komt er een beambte van de Kriminial Polizei!

— Mijn juweelen! gilde plotseling Nola Dorlas, terwijl zij Fischer bij den arm greep.

— Ik heb ze niet, madame, en met schreeuwen

krijgt gij ze natuurlijk ook niet terug, zeide de kleine regisseur ongeduldig. Ik hoop echter, dat de politie er in zal slagen ze u terug te bezorgen!

— Ik moet ze terug hebben, al zou de onderste steen boven komen! riep Nola woedend uit.

Zij wendde zich tot Costi en beet hem toe:

— Jij bent een impresario, die mij gestolen kan worden! Kan ik je niet eens toevertrouwen om met mijn diamanten van het hotel hier heen te komen? Waar zijn ze? Wie heeft ze?

— Ik weet niet waar ze zijn en ik weet evenmin wie ze heeft! antwoordde Costi kwaad.

En hij deelde mede wat hij zoeven reeds aan Fischer had gezegd.

En nauwelijks had hij het verhaal geëindigd, of hij moest het ten derde maal voordragen, want een corpulent politie-beambte in uniform, vergezeld door twee agenten, was binnen getreden en liet zich alles haarfijn uitleggen.

Hij haalde een notitieboekje te voorschijn en zeide laconiek:

— Een beschrijving van de verdwenen juweelen, als ik u verzoeken mag!

— Schrijf maar op! begon Nola, nog bevend van opwinding en woede. Een diamanten halsnoer van achtenvijftig steenen, grooter wordend naar het midden, ter waarde van tweehonderd duizend francs, een gouden plaquette in den vorm van een hart, bevestigd aan een platina ketting, in Londen gekocht voor achtduizend pond sterling, acht ringen, twee met diamanten alleen, à jour gezet, twee met diamanten en robijnen, een met een grooten parel, twee met kleine parelen en de laatste met een zeer groote saphier, twee gouden armbanden, een in den vorm van een slang, met smaragden oogen, de andere een schakelarmband, twee zeer groote zwarte parelen, gemonteerd als oorbellen. Ringen, armbanden en oorbellen zijn te samen op zijn minst zeventig duizend Lire waard. Dan is er nog een lange gouden ketting, een diamanten gesp, twee broches en nog eenige andere kleinigheden. Ik moet dit alles terug hebben! Ik moet!

De politie-man had kalm alles opgeschreven en zeide nu:

— Wij zullen doen wat wij kunnen! Natuurlijk heeft de dader gescholen onder het personeel hier — misschien wel onder de figuranten. Zijn al die lieden weg? zoo wendde hij zich tot den regisseur,

— Omstreeks een kwartier geleden zijn ze allen heengegaan!

— Dat maakt er de zaak zeker niet gemakkelijker op, hernam de politie-beambte op bedenkelijken toon. Zijn de namen en adressen van al die menschen bekend?

— Hoe komt gij erbij? Denkt gij dat wij hier een bevolkings-register aanleggen? riep Fischer spottend uit. Die lieden worden een dag tevoren aangenomen en meestal tijdens de opname betaald, door iemand van het bureau, dat ze voor mij engageert. Alleen de aanvoerders onder de figuranten, de kopstukken zijn mij bekend, omdat zij telkens opnieuw meedoen. Wat idee dat ik van die drie of vier duizend menschen de namen zou weten!

— Des te erger voor madame! hernam de beambte schouderophalend.

Hij wendde zich tot Costi en vroeg:

— Kent gij de personen, aan wie gij de juweelen liet zien?

— Ik ken er twee of drie en dan nog alleen maar van de film! antwoordde Costi. Ik kom hier vandaag voor het eerst!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar dan was het nogal onvoorzichtig van u, aan u geheel onbekende personen die kostbare juweelen te laten zien! Weet gij zeker, dat dit kistje hetzelfde is als dat, waarin de juweelen werden bewaard?

Hij had het sandelhouten juweelen kistje van den stoel genomen, waarop het geplaatst was en liet het aan Costi zien.

Deze draaide het om en om, scheen een oogenblik te weifelen en sprak toen:

— Ik weet het niet, het ziet er ongetwijfeld precies zoo uit, maar het lijkt nieuwer, minder gebruikt!

Nola was opgestaan, rukte hem het kistje uit de hand, opende het deksel een paar malen met behulp van het sleuteltje en riep toen uit:

— Het is een ander kistje! Het mijne kon niet geopend worden of men moest eerst den sleutel een klein rukje terug geven, daar het slot een weinig versleten was! Bij dit kistje is het volstrekt niet noodig!

— Nu, dan is de zaak, wat dit betreft, althans reeds duidelijk, hernam de politie-beambte, terwijl hij zich opnieuw tot Costi wendde. Men heeft u vliegensvlug een ander kistje in de hand geduwd en ik denk wel dat de dief een mede-

plichtige heeft gehad, aan wien hij het echte kistje, dus dat met de juweelen er in, ter hand stelde. Dat was niet zoo heel moeilijk, als er inderdaad twintig menschen om u heen hebben gestaan! Gij hebt het immers gesloten terug ontvangen?

— Inderdaad!

— Hebt gij er niet aan gedacht, om u ter plaatse te overtuigen dat niemand er iets had uitgenomen?

— Er werd op het kistje gewacht! antwoordde Costi,

— Maakte een van de omstanders die opmerking?

— Dat is waar! riep Costi opgewonden uit. Een van hen zei, dat ik wel wat voort mocht maken, omdat Madame Dorlas op de juweelen wachtte!

— Ei, zoo! Wie was dat?

— Ik ken zijn naam niet, ik weet alleen dat hij de man was, die een wagen met vier zwarte paarden bestuurde tijdens de wagenrennen en die voor dien tijd als negerslaaf twee schuw geworden paarden in bedwang hield!

Fischer gaf als het ware een schreeuw van verrassing.

— Baker! riep hij opgewonden. Dat was Baker! Gebouwd als een Grieksche atleet, een prachtkerel!

— Als hij op het gebied van juweelen stelen ook maar geen prachtkerel is geweest, merkte de zwaarlijvige politie-beambte laconiek op. In ieder geval zullen wij eens onderzoek doen naar dien mijnheer Baker! Waar is zijn adres?

— Dat weet ik niet! antwoordde Fischer. Ik heb hem een engagement aangeboden voor een film — duizend pond sterling — maar hij moest zich er nog eens op bedenken!

— Had gij hem ooit vroeger gezien? vroeg de inspecteur met een klank van teleurstelling in zijn stem.

— Nooit! antwoordde Fischer, hij was mij geheel vreemd. Hij was een Engelschman, maar hij sprak goed Duitsch, met een nauwelijks hoorbaar accent.

De inspecteur maakte een gebaar van machteloosheid, liet zijn opschrijfboekje in den achterzak van zijn uniformjas glijden en zeide, zich in het bijzonder tot Nola Dorlas wendende:

— Ik zal in ieder geval doen wat ik kan, maar ik voorspel u, dat de kansen niet bijzon-

der goed staan! Ik zal u wel niet behoeven te zeggen; dat alles was voorbereid, hetgeen af te leiden valt uit de omstandigheid, dat de kistjes verruild zijn. Is het mogelijk, dat men dit kistje vroeger kan hebben gezien?

— Het stond vaak in mijn kamer en daar kwamen herhaaldelijk journalisten mij bezoeken of agenten van film-ondernemingen! Het is trouwens een tamelijk courant model, zooals vele juweliers het verkoopen.

— Nu, die Baker zal misschien wel meer van de zaak af weten! hernam de inspecteur. Het is maar de vraag hoe wij den kerel moeten terug vinden! Maar dit geloof ik u wel te kunnen voorspellen, die Baker zal geen rol bij uw onderneming vervullen! Hij salueerde, nam het kistje onder den arm en vervolgde:

— Ik neem dit kistje mede, misschien brengt het ons nog wel op een spoor! De politie te Weenen moet onmiddellijk gewaarschuwd worden, wij zullen alle stations laten bewaken, misschien knippen wij op die wijze den roover nog wel!

Hij wenkte de twee agenten, die zwijgend op eenigen afstand waren blijven staan en vertrok.

De belangstellenden verwijderden zich langzamerhand en het atelier liep spoedig leeg, daar het intusschen reeds vrij laat was geworden.

Daarbuiten was de schemering reeds gevallen.

Nola had den arm van Fischer genomen, die hij haar galant had aangeboden en schreed met hem het atelier uit, om zich naar haar kleedkamer te begeven en zich daar te verkleeden, daar er van werken dien dag toch niets zou komen.

Costi volgde op eenigen afstand, blijkbaar in nadenken verzonken.

Een half uur later verliet Nola het steenen gebouw, waar zij nog eenige oogenblikken met Fischer had gepraat en werd door dezen naar haar auto geleid.

Costi wilde zich bij haar voegen, maar zij hief met een bevelend gebaar de hand op en zeide op kouden toon:

— Dank u, mijnheer Costi! Ik zal met uw goedvinden alleen terugkeeren! Ik beschouw de relaties tusschen ons als verbroken. Natuurlijk zal ik mij aan ons contract houden — maar onze wegen scheiden zich van dat oogenblik af! O, het is niet alleen om uw weergalooze domheid met die juweelen — het is —

Zij liet haar stem tot een heesch gefluister dalen en vervolgde:

— Ik heb je wel zien minnekoozen met een van die figuranten! Je hebt haar gekust! Je geeft volstrekt niets meer om mij — je durft mij te beleedigen in het publiek — want wat is het anders? en ik, nu, ik zal mij over het verlies weten te troosten — ik verlang u niet terug te zien, mijnheer Costi, wij kunnen onze zaken wel schriftelijk afhandelen. Doe geen moeite om verdere contracten voor mij af te sluiten, ik zal mij zelf wel weten te redden!

En met deze woorden stapte zij in de auto, riep den chauffeur iets toe en de wagen reed weg, terwijl Costi de vertrekkenden verbluft, de vuisten van woede gebald, nakeek.

Toen werd hij op den schouder geklopt en een spottende stem naast hem neuriede:

— Comme la pluie souvent femme varie!

Het was Fischer, die met zijn rauw keelgeluid den eersten regel had gezongen van het lied van den Hertog uit de opera „Rigoletto”.

En grijnslachend ging hij het gebouw weder binnen en liet Costi alleen staan. Nola Dorlas echter reed, zoo vlug de auto wilde loopen, naar Weenen terug, ten prooi aan woede, gekrenkten trots en spijt over het verlies van haar juweelen.

Het was bijna acht uur, toen zij haar hotel bereikte en zij haastte zich zich te verkleeden en zich naar de eetzaal te begeven, waar zij den maaltijd in eenzaamheid nuttigde, dat wil zeggen — zij lepelde wat soep, zij at met moeite een stukje koude kip en slikte een paar druiven.

Geruimen tijd bleef zij in gedachten voor zich uitstaren, de eene cigarette na de ander rookende, in de reeds geheel verlaten eetzaal.

Toen stond zij op en begaf zich weder naar haar kamer.

Zij was voornemens, zich vroeg ter ruste te begeven, want de aandoening was haar toch te machtig geweest.

Maar toen zij daar nog besluiteloos stond, tikte het kamermeisje op de deur en kondigde bezoek aan.

Nola Dorlas nam haar ongeduldig het kaartje af en las met hoog opgetrokken wenkbrauwen: „Hans Feuerbach, particulier detective.”

Zij haalde de schouders op en zeide:

— Laat hem maar even hier komen — maar daarna niemand meer, wat ik je bidden mag!

Het meisje ging heen en liet een oogenblik later een man van omstreeks vijftigjarigen leeftijd in, met kort geknipt, rossig haar, elegant gekleed, en met zijn overjas over den arm.

Het kamermeisje deed de deur zachtjes achter hem dicht.

De film-diva wees den bezoeker zwijgend een stoel aan, ging zelf zitten en begon:

— Gij hebt reeds van de zaak gehoord?

— Ik ben er van op de hoogte, madame! antwoordde Feuerbach. Gij zijt te bekend hier, dan dat de mare van den diefstal zich niet als een loopend vuurtje zou hebben verspreid.

— En — nu komt gij mij uw diensten aanbieden?

— Niet geheel en al, Madame, antwoordde Feuerbach glimlachend.

— Niet? herhaalde Nola verbaasd. Gij komt toch zeker in verband met den diefstal?

— Dat zeker, madame!

Feuerbach keek rond, als zocht hij iets en vervolgde toen:

— A propos — is mijnheer Costi, uw impresario niet hier?

— Neen, mijnheer, hij is niet hier — en hij komt ook niet meer hier! antwoordde de film-artiste kortaf. Ik heb de relaties met hem verbroken!

— Toch waar? hernam Feuerbach belangstellend. Ik meende reeds iets dergelijks gehoord te hebben, maar zekerheid gaat boven alles!

— Mag ik weten wat gij van hem wildet?

— O, niets bijzonders, madame! Wat ik van hem wil — dat zal ik hem later nog wel aan het verstand brengen!

— Maar zeg mij dan toch wat gij van mij wenscht, als gij mij niet uw diensten komt aanbieden! Gij zijt immers detective?

— Neen, madame! antwoordde Feuerbach kalm terug.

— Maar het staat op uw kaartje!

— O, dat beteekent niets! hernam de bezoeker glimlachend. Een kaartje kan men in eenige minuten laten drukken! Ik kwam hier slechts om u een mededeeling te doen, die u wellicht zal verrassen! Zeg mij eerst eens oprecht en naar waarheid, madame — de juweelen, waarop gij zoo trotsch waart, die waren toch echt?

— Mijnheer!... riep Nola uit, terwijl zij woedend opsprong.

— Die beweging is voldoende! hernam de

bezoeker bedaard. Ik dacht het ook al! Welnu, hoezeer het mij ook spijt om het u te moeten zeggen — de juweelen, welke u vanmiddag ontstolen zijn, waren valsch!

Nola staarde den bezoeker een oogenblik aan

alsof zij een geestverschijning zag en vroeg toen stamelend:

— Wat? Hoe kunt gij dat weten?

— Ik heb ze zooeven onderzocht — ik was de man, die ze wegnam!

Hoofdstuk VI.

Raffles bréngt een bezoek.

Geruimen tijd bleef het zeer stil in het groote hotel-vertrek.

Nola had zich op een stoel laten neervallen en staarde den ander met wijd geopende oogen aan en op dat oogenblik viel er niets te bespeuren van het stereotype glimlachje, hetwelk haar op de foto's altijd sierde.

Zij wreef even met de hand over het voorhoofd en stotterde toen angstig:

— Wilt gij — zal ik soms om een glas waterschellen?

— Dank u, madame! antwoordde de bezoeker steeds even kalm. Ik ben niet ongesteld en ook volstrekt niet gek, zooals gij schijnt te denken! Trouwens, het zou u niet baten, of gij zoudt bellen, want de scheldraad is doorgesneden! Ja, madame — een man in mijn omstandigheden neemt altijd eenige voorzorgsmaatregelen! Ik was de negerslaaf, die de paarden tot staan bracht, ik was de wagenmenner en ik mocht onder uw schoone oogen de overwinning behalen! Ik was de man, die de kistjes verruilde, want als zoogenaamd journalist had ik alle gelegenheid het uwe nauwkeurig te bestudeeren! Voor vijfhonderd kronen kocht ik een ander, dat er precies op geleek! En de rest was zeer eenvoudig!

— En dat durft gij mij alles in mijn gezicht te zeggen! riep de film-diva, trillend van woede, uit. Hebt gij dan niet bedacht, dat gij in mijn macht zijt? Dat ik kan schreeuwen, als ik niet kan bellen?

— Wat zou schreeuwen u baten, madame? vroeg de ander schouderophalend. Er is een achtertrap op twee stappen van uw kamerdeur en ik zou reeds lang beneden zijn, voor er iemand op uw geschreeuw zou zijn toegelopen!

— Maar met welk doel komt gij mij dit alles vertellen? Welk voordeel hebt gij erbij, mij te

komen zeggen, dat mijn juweelen valsch waren?

— Geen voordeel hoegenaamd, madame! Ik kwam hier alleen met het doel u tegen uw impresario te waarschuwen, niet wetend dat de schobbejak u reeds verlaten had!

— Wat wilt gij daarmee zeggen? Wie zijt gij, mijnheer?

— Ik ben John Raffles, madame!

De film-diva wierp een schuwen blik op den gentleman-dief en stamelde:

— Zijt gij die stoutmoedige avonturier? Wat zedet gij zooeven toch van Costi? Welk vermoeden wilt gij in mij wakker roepen?

— Ik vrees dat het meer dan een vermoeden is, madame, gaf Raffles ten antwoord. Costi kan, dunkt mij, de eenige geweest zijn, die in de gelegenheid was op zijn gemak uw kostbare kleinoodiën te laten namaken! Gij zult wel begrijpen welk een zware tegenslag het voor mij is geweest, toen ik eenige uren geleden den buit, dien ik met zooveel moeite verworven had, eens met het vergrootglas en met den steen ging toetsen! — Zoogoed als alle stukken zijn valsch, alleen het goud is echt, ter waarde van omstreeks driehonderd pond Sterling — maar wat beteekent zulk een bedrag voor iemand als ik?

— Gij bedriegt mij niet?

— Welk belang zou ik daar bij hebben? Als de steenen echt geweest waren, gelooft gij dat gij mij dan zoudt hebben teruggezien?

De jonge vrouw gaf geen antwoord, maar begroef het gelaat in de handen, en staarde met woesten blik voor zich uit.

— Zeg mij eens, Madame, begon Raffles weder, of gij zelf het onmogelijk acht dat Mario Costi uw echte juweelen door valsche kan hebben vervangen?

— In den aanvang zeker niet! Ik geloof dat hij mij werkelijk lief had, maar heel lang heeft

dat niet geduurd, hij veronachtzaamde mij in den laatsten tijd, hij bejegende mij zelfs herhaaldelijk op de grofste wijze, en eenige malen heeft hij bedreigd, zijn contract met mij op te zeggen.

— Maar acht gij hem tot zoo iets in staat? vroeg Raffles.

— Ja! antwoordde de jonge vrouw zonder aarzelen. Ik geloof dat hij zoo iets doen kan! Hij is verraderlijk, wuft, gesteld op weelde, lichtzinnig en gewetenloos!

— Gij hangt daar geen zeer aantrekkelijk beeld van hem op, Madame, en er is duidelijk in te zien dat de relaties tusschen u beiden sedert hedenavond verbroken zijn! zeide Raffles met een fijn spotlachje. Gisteren zoudt gij waarschijnlijk anders over hem hebben geoordeeld!

— Gisteren had hij mijn juweelen nog niet gestolen, vandaag kan ik de waarheid zeggen, riep Nola woedend uit.

— Het is een echt vrouwelijke gedachtegang! zeide Raffles met een kleine buiging, maar laten wij terzake komen. — Ik heb uw juweelen weggenomen, omdat ik van oordeel was dat gij er zelf niets aan had!

— Niets aan had! herhaalde de filmdiva verontwaardigd.

— Ik droeg ze bij bijna iedere opname!

— Gij droegt ze, Madame, en gij had evengoed een streng glaskralen kunnen ombinden!

De Alfoeren en de Dajaks zijn even verzot op glazen kralen, als gij Westersche vrouwen het zijt op diamanten! Maar diamanten vertegenwoordigen een groot kapitaal, en ik ben van meening dat men dit kapitaal niet renteloos mag laten, maar het op een betere wijze moet besteden! Maar laat ons daarover niet twisten, ik zie aan uw gelaat dat gij mij toch niet begrijpt! — Ik kwam dus hier, alleen om u te zeggen, dat gij er verstandig aan zult doen uw impresario te wantrouwen, want een man, die aanvangt met uwe juweelen te ontrooven, kan er evengoed later toe overgaan, er met uw geheele fortuin van door te gaan, als gij zoo onverstandig mocht zijn geweest, het hem te laten beheeren!

— Dat deed hij ook, mijnheer, kreet Nola Dorlas.

— Hij ontving mijn gage, en hij belegde ze!

— Dan zou ik u den raad willen geven, eens spoedig te onderzoeken op welke wijze dit ge-

schied is! hernam Raffles. Weet gij waar hij thans is?

— Neen! maar ik zal dadelijk de politie waarschuwen, zij zullen hem wel weten op te sporen!

— Dat is niet zoo zeker, Madame! en al heeft zij hem opgespoord, dan brengt u dat niet veel verder! Hij zal eenvoudig ontkennen, en het zal zeer moeilijk vallen, voldoende bewijzen bijeen te brengen om zijn schuld aan te toonen. Ik althans zie er geen, en ik geloof u te mogen verzekeren dat ik vrij goed op de hoogte ben met het „Wetboek van Strafrecht“ der beschaafde landen!

— Maar wat dan?

— Wel, ik denk er over hem zelf op te sporen!

— En veronderstel dat gij hem vindt? wat geschiedt er dan?

— Pardon, Madame! in mijne beroepsgeheimen zal ik u niet inwijden! antwoordde Raffles sarcastisch.

De jonge vrouw keek Raffles onderzoekend aan, en vervolgde toen:

— Gij zijt een vreemd man! Nooit had ik gedacht, dat gij werkelijk kondet bestaan. Ik heb pas uw naam hooren noemen, en ik heb altijd gedacht dat het een sage was, een sprookje, een mythe!

Zij keek Raffles nogmaals doordringend aan en riep toen uit:

— Ik wil u gelooven, maar ik zou het toch op prijs stellen, als gij werkelijk zoudt kunnen bewijzen dat mijn juweelen valsch waren!

Inplaats van te antwoorden stak Raffles de hand in den zak en wierp een handvol juweelen op de met een Perzisch tafelkleed bedekte tafel. Toen zeide hij glimlachend:

— Ik denk niet dat ik u een beter bewijs van hun valsheid kan geven, dan u het geheele vrachtje weder ter hand te stellen! Ga er mede naar een bekwaam juwelier — een half uur zal voor hem voldoende zijn, om hem te doen constateeren, dat er letterlijk geen steen echt is aan de geheele kostbare verzameling!

De film-artiste keek Raffles nogmaals eenigen tijd zwijgend aan, terwijl zij de rechterhand als doelloos door het hoopje juweelen liet woelen en barstte eensklaps uit:

— Dan weet ik wat mij te doen staat! Ik laat hem onmiddellijk arresteeren!

— Dat is een voortreffelijk voornemen, madame, hernam Raffles met lichten spot in zijn stem, maar ik moet vreezen, dat het niet zoo gemakkelijk zal zijn, er uitvoering aan te geven! Gij moet niet vergeten dat gij zelf Mario Costi hebt weggezonden en dat hij waarschijnlijk reeds ver weg is! Hij moet er natuurlijk zeer van verschrikt zijn, toen hij bemerkte dat de juweelen gestolen waren, want vroeg of laat moest het aan den dag komen, dat zij vervalscht waren. Ik herhaal u echter, dat hij niet eens behoeft te vluchten als hij niet verkiest, want het zal de justitie zeer moeilijk vallen zijn schuld aan te toonen!

— Maar hij is voortdurend bij mij geweest! riep Nola uit.

— Hoelang?

— Sedert drie jaren!

— Welnu, dan zal het des te moeilijker zijn aan te toonen dat hij alleen de dief kan zijn geweest! Er zullen toch nog wel andere menschen met u omgang hebben gehad gedurende dien tijd! Gij moet toch in aanraking zijn gekomen met collega's, met hotelpersoneel, met honderden andere menschen?

— Ongetwijfeld!

— Hadt gij Costi speciaal belast met het beheer van de juweelen?

— Volstrekt niet!

— Hoe langer hoe erger! Dan zal hij, als hij zijn hoofd niet verliest, het verstandigst doen, als hij voorloopig kalm hier blijft! Ik geloof niet dat hij enig gevaar loopt, zelfs al zou men hem op uw aanwijzingen arresteeren,

— Geloofst gij dat hij de diamanten reeds te gelde heeft gemaakt?

— Ik hoop van niet! riep Raffles verschrikt uit.

— Waarom hoopt gij het niet? kwam de film-diva verbaasd.

— Wel — het zou zonde zijn van de prachtige steenen, antwoordde Raffles met een vaag glimlachje.

— Maar gelooft gij dat hij de steenen nog in zijn bezit heeft?

— Hoe kan ik dat weten? Het is mogelijk dat hij de echte steenen reeds twee jaar geleden tegen valsche heeft verruild, die, tusschen haakjes, uitmuntend, voortreffelijk zijn nagemaakt, maar het is evengoed mogelijk, dat het pas eenige weken, of zelfs dagen geleden geschiedde. In het

eerste geval heeft hij de steenen natuurlijk reeds te gelde gemaakt — in het tweede geval bestaat er kans dat hij daartoe nog geen gelegenheid had. En ik hel, wat mij betreft, over tot de tweede lezing!

— Waarom?

— Omdat hij, zoodra hij de gelegenheid daartoe schoon zag, u onder een of ander voorwendsel, na een opzettelijk verwekten twist, wel zou hebben verlaten, uit vrees dat zijn bedrog aan het licht zou komen!

— Daarin hebt gij gelijk! riep Nola opgewonden uit. Het kan nog niet lang geleden zijn, dat hij de steenen verruilde, tot slechts voor eenige weken was hij de voorkomendheid zelve en toen heb ik plotseling een ommekeer bij hem opgemerkt en niet ten goede, dat verzeker ik u! Hij veronachtzamede mij en ik nam een merkbare verkoeling bij hem waar! Dat was ook de voornaamste reden, dat ik hem zooeven den bons heb gegeven! De geschiedenis met de diamanten was slechts de druppel, die den beker deed overloopen.

Raffles was opgestaan en had zijn hoed gegrepen.

Hij boog voor de film-artiste en zeide:

— Ik moet u nogmaals mijn leedwezen betuigen, madame, dat ik hier ongevraagd, en nog wel onder een bedriegelijk voorwendsel zoo laat in den avond bij u ben binnengetreden — maar de omstandigheden noopten mij ertoe! Mag ik vragen wat gij voornemens zijt te doen?

— Hoe kunt gij dat vragen! riep Nola uit. Natuurlijk zal ik de politie dadelijk van het gebeurde in kennis stellen! Ik wil mij wreken! Ik wil dien schelm vernederen!

— En wat doet gij met mij? Hoe denkt gij jegens mij te handelen?

Nola haalde de schouders op en zeide, met een poging om haar stem onverschillig te laten klinken:

— Gij kunt doen wat gij verkiest! Ik wensch mij niet met u te bemoeien!

— Dat is buitengewoon vriendelijk, Madame! zeide Raffles sarcastisch. Maar wat Costi aangaat — ik moet vreezen dat een arrestatie de zaak voor u geheel en al zal bederven! Er zijn veel uren verlopen, sedert gij hem met de kous op den kop naar huis hebt gezonden en in dien tijd heeft hij gelegenheid te over gehad, de ju-

weelen in veiligheid te brengen! Hij zal zich van den domme houden — hij zal de verontwaardigde spelen en gij zult hem niets kunnen bewijzen, volstrekt niets! Gij kunt mij bezwaarlijk als een getuige aanhalen en als gij deze valsche steenen aan de justitie toont, dan zult gij er tevens bij moeten bewijzen, dat dit dezelfde juweelen zijn, die in het kistje zaten, toen het tegen een ander verruild werd, bij den ingang van het groote film-atelier!

Nola Dorlas beet zich op de lippen en sloeg driftig de handen tegen elkander, terwijl zij eenige malen het vertrek op en neer liep. Toen stond zij voor Raffles stil en riep uit:

— Wat moet ik dan doen?

— De zaak aan mij overlaten! antwoordde Raffles kalm.

— Als ik dat deed — wat zoudt gij dan van zins zijn?

— Costi op te zoeken en de juweelen te ontdekken!

— En veronderstelt dat gij ze zoudt vinden?

— Dan zou ik er u de helft van terug geven!

— De helft? riep Nola Dorlas woedend. Zijt gij gek geworden?

— Volstrekt niet, madame! Ik vind het een redelijk aanbod, want ik leerde reeds op de schoolbanken, dat één half ei beter is dan een ledige dop! Gij hebt te kiezen of te deelen! Geeft gij de zaak bij de politie aan en beschuldigt gij openlijk uw impresario, dan kunt gij op mijn woord van eer er vast op rekenen, dat gij nooit meer iets van uw juweelen terug ziet! Costi zal desnoods maanden wachten, eer hij ze in Amerika, in China, in Afrika — wat weet ik! — een voor een te gelde maakt, want daartoe is hij slim genoeg, naar ik geloof.

— En als hij ze al eens verkocht heeft?

— Ik denk niet dat hij dit al gedaan heeft, want dan zou hij zich al te zeer hebben blootgegeven, maar als het werkelijk het geval mocht zijn, dan neem ik hem natuurlijk het geld af, dat hij er voor gekregen heeft!

— En wat zoudt gij daarmee doen? vroeg de film-diva vol spanning.

— Er de helft van aan u geven! antwoordde Raffles rustig. Het is werkelijk geen kwaad aanbod en zonder u mijn hulp in het minst te willen

opdringen, geef ik u in gemoede den raad, ze aan te nemen. Ik verzeker u dat de bijstand van John Raffles niet geheel en al te versmaden is! Weigert gij ze, neemt gij werkelijk de politie in den arm — dan maakt gij voor mij de zaak alleen wat ingewikkelder, maar het resultaat zal ten slotte zijn, dat gij in het geheel niets krijgt! Wat denkt gij nu te doen?

Nola voerde blijkbaar een zwaren strijd met zichzelf, maar tenslotte scheen zij een besluit te hebben genomen.

Zij trad tot vlak voor Raffles, keek hem met haar zwarte, schitterende oogen een oogenblik zwijgend aan, alsof zij in het diepst van zijn hart wilde lezen en vroeg:

— Kan men op uw woord vertrouwen?

— Men kan er op vertrouwen als op het woord van een gentleman, madame, antwoordde Raffles.

— Geloofst gij in staat te zijn tot wat gij zoeven zeidet?

— Daartoe acht ik mij in staat, madame!

— Dan neem ik uw hulp aan, Raffles! riep de film-diva uit.

Zij maakte een beweging met de hand, maar trok die haastig weder terug.

— Daar hadt gij mij bijna de hand toegestoken, madame! zeide Raffles op een toon van koude ironie. Nu, iedereen vergist zich wel eens bijna. Onze afspraak blijft dus, dat gij de politie niet in de zaak mengt, alvorens ik u zelf ben komen zeggen, dat mijn pogingen volkomen gefaald hebben, om mijnheer Costi terug te vinden of liever de door hem gestolen juweelen! Gelukt het mij echter, dan krijgt gij of de helft van uw schatten terug, in natura, of de helft van het geld, dat zij hebben opgebracht! Madame, ik heb de eer u te groeten en ik wensch u verder veel succes toe met uw nieuwe film!

Hij boog voor Nola en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

De jonge vrouw luisterde, onbewegelijk midden in de kamer staande, maar zij hoorde zelfs geen voetstappen.

Zij ging naar de deur en opende die op een kier.

Daarop keek zij de gang in beide richtingen na, maar van Den Grooten Onbekende was niets meer te bespeuren, het was alsof hij eensklaps door den grond was verdwenen!

Hoofdstuk VII.

De jacht op de juweelen.

Raffles was haastig de achtertrap afgeloopen, die op eenige schreden afstand van de deur van het vertrek uitkwam, waar zooeven het gesprek met Nola Dorlas had plaats gevonden en een oogenblik later had hij het groote hotel verlaten. Tien huizen verder wachtte hem Charly Brand op, die, eveneens als figurant vermomd, een werkzaam aandeel had gehad in het laten verdwijnen van de echte diamanten, waarbij zijn fabelachtige handigheid als goochelaar hem goed te stade was gekomen.

— Welnu? vroeg de jonge man nieuwsgierig, terwijl hij Raffles bij de hand greep.

— Zij was aanvankelijk niet erg van mijn hulp gediend, maar zij koos van twee kwaden het minste, daar zij ten slotte blijkbaar zelf wel inzag, dat het in ieder geval beter was de helft van haar eigendommen terug te krijgen, dan in het geheel niets!

— Maar om haar die helft te kunnen teruggeven, moeten wij eerst het geheel hebben! hernam Charly.

— Met deze snedige opmerking zal natuurlijk rekening worden gehouden, waarde Charly, zeide Raffles droogjes. Ik geloof dat wij daartoe niets anders te doen hebben dan dien slimmen Italiaan goed in het oog te houden. Vroeg of laat moet hij zich bloot geven, zoodra hij zich in veiligheid waant!

— Maar zal zijn argwaan niet worden gaande gemaakt, door de omstandigheid dat men het hem heelemaal niet lastig maakt?

— Waarom? Hij kan toch volstrekt niet weten, dat de dief de valsheid van de juweelen al ontdekt heeft? Het kan hem toch nog veel minder waarschijnlijk voorkomen dat de roover van de juweelen, na de ontdekking van hun valsheid, naar de bestolene wandelt en haar kalmpjes de prullen terug geeft?

— Ik geloof inderdaad niet dat dit dikwijls gebeurt! hernam Charly lachend.

— De gedachtegang van Mario Costi moet, dunkt mij deze zijn: De dief heeft ontdekt, dat alleen het goud waarde had, hij heeft de waarde-looze steenen in het water geworpen, het goud

gesmolten en woedend bij zich zelf bedacht dat de film-diva's groote bedriegsters zijn, omdat zij glas inplaats van diamanten dragen!

— Geloof je dat Costi nog altijd in Weenen is?

— Waarom zal hij er niet zijn? Hij heeft volstrekt geen haast en hij zou zich maar verdacht maken, als hij al te spoedig vertrok! Als ik zijn sluw karakter goed doorschouw, dan zal hij het zelfs op een arrestatie laten uitloopen! Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat hij de gestolen juweelen voortreffelijk verborgen heeft.

— Zou hij ze nog niet verkocht hebben?

— Dat klinkt al heel ongeloofwaardig! Waar zou hij dat hebben moeten doen? Hij is in den laatsten tijd altijd in de onmiddellijke nabijheid van zijn minnares geweest, jegens wie hij zich al heel ontactvol heeft gedragen en het zou de grootste domheid van de wereld zijn geweest, om de gestolen juweelen te verkoopen in de stad waar zij beide vertoefden. En een slimme schavuit als die Costi is, neemt natuurlijk geen stroo-man in den arm! Hij wacht rustig zijn tijd af en die tijd is thans aangebroken, nu hij zich bevrijd heeft van het lastige gezelschap eener vrouw, die hem niet langer kon behagen!

De beide mannen waren onder het spreken verder geloopt, tot zij de Burg-Platz bereikten.

Het was omstreeks half elf in den avond.

— Het is natuurlijk in de eerste plaats noodzakelijk, dat wij te weten komen, waar Costi hedennacht zijn intrek neemt! begon Raffles weder. Ik geloof, dat dat minder moeilijk zal zijn dan het lijkt!

— Hoezoo?

— Wel, zijn koffers moeten nog in het hotel staan, waar hij met zijn minnares logeerde. Hij is een brutaal heerschap en waarom zou hij zijn bagage in den steek laten? Hij zal er om zenden, wees daar maar zeker van, misschien er zelf wel om komen, wat nog waarschijnlijker is en wij hebben dus niets anders te doen, dan op onze schreden terug te keeren en te wachten totdat hij zelf of een kruier verschijnt, om zijn bagage te halen!

— En als dat al geschied is?

— Dat is bijna onmogelijk, want hij kan zijn bagage toch niet ergens heen laten brengen, voor hij een onderdak heeft gevonden — en daarmee zijn hier te Weenen uren gemoeid!

Vijf minuten daarna hadden de twee mannen het hotel al weder bereikt.

Zij vatten post in de portiek van een groot huis, schuin tegenover den ingang van het hotel gelegen en wachtten daar met een geduld, dat een kat hun kon hebben benijd.

Er verliep bijna een uur en toen verscheen er een dienstman met een handkar, die voor den breeden ingang van het hotel bleef staan.

Hij ging naar binnen en Raffles en Charly zagen hem met den portier spreken.

Hij liet een briefje zien, haalde blijkbaar geld uit een portefeuille en toen ging de portier heen, met het briefje in de hand.

Er verliep bijna een kwartier en toen kwam er een kellner in de vestibule, die twee zware valiezen droeg, terwijl een hotelkruier met een zwaren koffer op den nek kwam aandragen.

Koffer en valiezen werden op de kar geladen.

Maar reeds hadden Raffles en Charly hun schuilplaats verlaten en slenterden doelloos naderbij.

En een enkele blik was voldoende om hen te doen zien, dat de koffer de initialen M. C. droeg.

Ten overvloede herinnerde Raffles zich zeer goed, een van de zware lederen valiezen zoeven in de kamer van Nola Dorlas te hebben gezien.

Het valies was slordig dichtgegespt en het sloot niet goed — blijkbaar had de vertoornde film-diva het in de haast volgepropt en zich niet de moeite gegeven het behoorlijk te sluiten.

De kruier spoog eens in zijn handen, vatte de kruk van de kar en ging met zijn vrachtje heen.

En zeer op hun gemak wandelden de twee vrienden achter hem aan.

Na een half uur ongeveer had de kruier met zijn kar de Ring Strasse bereikt.

En tot zijn blijde verrassing bemerkte Raffles dat de kruier stilhield voor het hotel Beau Sejour — hetzelfde hotel waar Charly en hij hun intrek hadden genomen.

De man liet zijn kar dompen, ging naar binnen en keerde terug met een hotel-bediende en een kellner, die den zwaren koffer en de valiezen naar binnen droegen.

Raffles wierp Charly een knipoogje toe en zeide zachtjes:

— Ik beschouw dit als een vingerwijzing van de Voorzienigheid, dat mijn onderneming met succes zal worden bekroond! Het noodlot zelf voert den man regelrecht in onze armen en van dit oogenblik af, Charly, zullen wij hem als een klis aankleven! Ga jij naar binnen en houdt den man goed in het oog! Ik ga mijn vermomming afleggen en keer zoo spoedig mogelijk terug als graaf Panhurst!

— En als hij het hotel verlaat?

— Ik denk niet, dat hij het doen zal, maar mocht dit het geval zijn, dan volg je hem!

Hij knikte Charly nog eens toe en was spoedig in het drukke gewoel van de Ring Strasse verdwenen.

Charly echter trad de breede vestibule binnen en een van de eersten die hij zag in de fraaie conversatiezaal, was Mario Costi, die, blijkbaar volkomen op zijn gemak, in de lectuur van de „Neue Freie Presse” verdiept was.

Er bevonden zich vrij wat gasten in de conversatie-zaal en van het binnentreden van Charly Brand werd nauwelijks notitie genomen.

Hij nam plaats aan de leestafel en nam zelf een tijdschrift op, maar intusschen bleef hij Costi goed in het oog houden.

Er verstreek ruim een uur en toen trad Raffles binnen, die zich van zijn vermomming had ontdaan en glimlachend op hem toetrad.

Ook hij had Costi onmiddellijk gezien.

Hij nam bij Charly plaats en fluisterde hem toe:

— Zie je wel dat die kerel zich volkomen op zijn gemak gevoelt? Hij weet wel dat hij niets te vreezen heeft — de juweelen zijn blijkbaar uitstekend verborgen!

— Maar als hij het eens in het geheel niet gedaan had?

— Ik vraag je op mijn beurt, wie het dan gedaan zou hebben?

— Waar zou hij echter de juweelen goed hebben kunnen verstoppert?

— Natuurlijk in een van de plaatsen, welke hij in gezelschap van zijn minnares bezocht heeft! Zij sprak ervan, dat hij sedert eenige weken zijn houding jegens haar geheel veranderd had en ik heb in een vaktijdschrift kunnen naslaan, waar zij gedurende de laatste maand vertoefd heeft, dag voor dag!

— Waar was zij zool? —

— Precies een maand geleden werkte zij bij de „Ufa” te Berlijn en zij bleef daar vijf dagen. Van Berlijn ging zij naar Rome, waar zij tien dagen was, van Rome naar Venetië, waar zij ongeveer een week is gebleven en van Venetië reisde zij regelrecht hierheen. De keuze is dus niet zoo heel groot. Ik denk echter wel, dat wij wat geduld zullen moeten oefenen, want Mario Costi is geen domoor en hij zal wel begrijpen, dat hij zich in de eerste dagen niet al te veel mag bloot geven.

Dit had Raffles goed ingezien, want verscheidene dagen gebeurde er niets bijzonders.

Mario Costi maakte rijtoertjes met hetzelfde bevallige figurantje, met wie Raffles hem in het groote film-atelier in gesprek had gezien, hij bezocht een keer de renbaan, men zag hem eenige keeren in een nacht-cabaret, hij ging laat naar bed en stond laat op — maar hij verliet Weenen niet.

Hij werd stap voor stap nagegaan, zonder dat hij er zich van bewust was, Raffles en Charly wisselden elkander daarbij af en een paar malen kozen zij een nieuwe vermomming.

Nu eens waren zij telegram-bestellers op een motorrijwiel gezeten, dan weder een eerwaardige oude heer, die in een fraaie auto gezeten was, maar Costi kon letterlijk geen vinger oplichten of er waren twee scherpe oogen, die zijn bewegingen gadesloegen.

Maar op den vierden dag van zijn verblijf in het hotel Beau Sejour, scheen de Italiaan plotseling genoeg van Weenen te krijgen en door heimwee naar zijn eigen land geplaagd te worden, want in den morgen van dien dag hoorde Charly toevallig een étage-kellner tegen een der hotelkruiers roepen, dat de bagage van nummer 117 naar het hoofdstation moest worden gebracht, voor den trein van 11.20.

Honderd zeventien was het nummer van Costi's kamer en de trein van 11.20 vertrok naar Italië.

Charly Brand ging dat aanstonds aan Raffles mededeelen en in allerijl werden de noodige voorbereidselen getroffen, teneinde den Italiaan te kunnen volgen.

Raffles dacht er echter niet aan zijn kamer op te zeggen, want hij moest alles vermijden wat Costi achterdocht kon inboezemen.

Hij bepaalde er zich dus toe, Charly de kamer

tot op dien dag te laten betalen en deelde aan den gerant mede, dat hij met zijn secretaris een tocht door de Alpen ging ondernemen, die misschien eenige dagen zou kunnen duren.

Wat Henderson betreft, zijn hulp kon bij deze onderneming gemist worden en de reus kreeg dus verlof zich naar Londen terug te begeven en daar de komst van Raffles af te wachten.

De twee mannen hadden nog ruim drie uur den tijd en zij konden dus op hun gemak ontbijten, waarna Charly een valies pakte voor zichzelf en een voor Raffles en daarna lieten zij zich met een huurauto naar het station rijden.

Zij vermeden het, zich op het perron of in de wachtkamer der 1e klasse te vertoonen, maar door het venster in de deur der derde klasse wachtkamer konden zij het grootste gedeelte van het perron overzien, en om elf uur zagen zij Costi verschijnen.

Hij droeg een chic reiscostuum en zag er zeer opgeruimd en volkomen zeker van zich zelf uit.

Hij rookte een cigaret, die hem uitstekend scheen te smaken, en liep langzaam over het perron heen en weder.

Charly zag hem eenigen tijd na, en zeide toen hoofdschuddend:

— Die man ziet er in het geheel niet uit, als iemand, die voor een waarde van ongeveer dertig duizend pond Sterling aan juweelen heeft gestolen en ze thans in veiligheid brengt!

— Hij ziet er juist uit als iedere andere behendige dief er in zijn omstandigheden ook zou uitzien! zeide Raffles schouderophalend. Wat kan hij nu nog te vreezen hebben? Er zijn vijf dagen verlopen sedert het voorval te Simmering, en hij kan niet anders gelooven of alles marcheert op rolletjes. Zou jij kans zien dien man op dit oogenblik den diefstal te bewijzen, zelfs nu je veel meer weet dan de politie?

— Neen, dat erken ik volmondig!

— Welnu dan? En dat weet Costi zelf ook zeer goed! Hij is zoo opgeruimd als het maar wezen kan, hij voelt zich zoo vrij als een vogeltje in de lucht! Maar stil, daar komt de trein al voorrijden.

Voor het hoofdperron kwam de lange internationale sneltrein voorrijden, die over een kwartier naar Rome zou vertrekken.

Hij bestond voornamelijk uit D-wagens, en er

was ook een restauratie-wagen ingeschakeld, want de reis zou tot laat in den avond duren.

Niet voor een uur in den nacht zou de snel-trein in de stad aan de Tiber aankomen.

Vanuit hun verdeckte stelling zagen Raffles en Charly hoe Costi een kruier wenkte en hoe deze een der beide handvaliezen in een coupé der eerste klasse droeg, waarna de Italiaan zelf instapte.

— Zou hij die juweelen misschien in dat valies hebben? vroeg Charly terwijl hij onwillekeurig zijn stem liet dalen.

Raffles keek Charly verwonderd en verwijtend aan en zeide toen:

— Ben je werkelijk goed wakker, Charly? Hoe kom je bij dien tastbaren onzin? Heb je vergeten dat er nog zooiets als grenzen bestaan, en dat men daar de bagage streng visiteert? Is het misschien aan je aandacht ontgaan, dat Oostenrijk en Italië met elkander in oorlog zijn geweest, dat de wederzijdsche verhouding nog alles te wenschen overlaat, en dat er op alle reizigers, die uit Oostenrijk komen, streng wordt gelet?

— Maar Costi is een Italiaan.

— Dat doet er in dit geval niet toe, hij komt uit Oostenrijk en dat is reeds voldoende om hem verdacht te doen zijn in de oogen der Italiaansche douanen. Maar laten wij nu ook maar in den trein plaats nemen. Je hebt immers biljetten genomen, zooals ik je verzocht had?

— Hier zijn ze!

— Vooruit dan maar!

De beide mannen namen hun kleine valiezen op, betraden het groote perron en zochten hunne plaatsen op in een der wagons eerste klasse.

Zij bleken een coupé voor zich alleen te hebben, en zoodra zij gezeten waren, vroeg Charly:

— Hoe weten wij nu waar die Costi heen gaat?

— Door het aan den conducteur te vragen, die zijn plaatsbiljet moet knippen!

— Wat is dit voor een trein, waar stopt hij?

— Hij rijdt over Brück, Klagenfurt, Gorizia, Padua, Boulogna en Florence en in alle steden, die ik je daar noemde, stopt hij gedurende eenige minuten.

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of er klonk een schrill gefluit en de trein zette zich in beweging.

Maar op het laatste oogenblik, juist toen Charly even het hoofd uit het portierraampje

stak, sprongen twee heeren op den achtersten wagon, die blijkbaar zeer gehaast waren en op het uiterste nippertje den trein hadden gehaald.

Charly had hen voorbij zien stormen en zeide lachend in zichzelf:

— Het lijken wel hardloopers van beroep te zijn!

En daarop nam hij plaats en maakte het zich gemakkelijk.

De trein reed de bergen tegemoet en het leek wel of hij zich een weg baande door de dalen van het reusachtige gebergte, hetwelk het geheele zuiden en het Zuidwesten van Oostenrijk inneemt.

Nu en dan stoof hij door lange, duistere tunnels, stormde over hooge, stalen viaducten, of kronkelde zich als het ware om de flanken der bergen.

Er was nog geen half uur verlopen, of Raffles had kunnen ontdekken waar Costi had plaats genomen.

Ook hij had slechts weinig gezelschap en de conducteur controleerde juist zijn reisbiljet.

Hij stond een twintigtal Meters verder, voor een der portieramen en wilde juist den conducteur de vraag stellen, waarheen Costi reisde, toen een ander hem voor was.

Het was een lange, krachtig gebouwde man, tamelijk eenvoudig gekleed, met een reispet op, een energiek gelaat en stevige vuisten.

Hij tikte den conducteur op den schouder en vroeg hem:

— Kun je mij zeggen waarheen die heer in dat geruite pak reist? Ik meen kennis met hem te hebben gemaakt en zou gaarne in zijn gezelschap reizen, als het blijkt dat ik mij niet vergis.

— Hij gaat naar Rome, mijnheer, antwoordde de conducteur en ging verder.

Raffles had den vrager met een snellen blik nauwkeurig opgenomen en ging in gedachten verzonken naar zijn eigen coupé terug.

Wie was die man en waartoe stelde hij die vraag?

Hij deelde wat hij gezien had, aan Charly mede en toen deze een blik in de gang wierp, die zich langs de coupé's uitstreckte, ontwaarde hij een van de heeren, die zoeven op het laatste moment op den trein waren gesprongen.

Raffles had zijn blik gevolgd en zeide:

— Hij is het, die den conducteur vroeg waarheen Costi reisde!

— En het is dezelfde man, die met nog iemand anders kwam aanhollen om op den trein te springen! riep Charly uit. Wat beteekent dat?

— Ik weet het niet, antwoordde Raffles de schouders ophalend. Ik hoop alleen maar dat zij ons niet in de wielen zullen rijden!

— Misschien zijn het wel lieden, die er achter zijn gekomen, wat Costi gedaan heeft en nu ongeveer hetzelfde willen doen, wat jij wilt verichten!

— Zij kunnen niets zeker weten, zij kunnen slechts vermoeden — hoe het ook zij, het zal zaak zijn ook die twee lastige potkijkers in het vizier te houden!

Intusschen bleef de trein in snelle vaart voortrijen en dorp na dorp, stad na stad verdween aan den horizont.

Het was een schoone dag en Raffles en Charly behoefden zich de reis niet te beklagen, want zij reisden door het schoonste gedeelte van Oostenrijk, door Styrië, Carinthië en vervolgens door de bloeiende hoogvlakten en de lachende dalen van Opper-Italië.

Maar zoodra de duisternis viel, werd de schoonheid van het land der citroenen voor hen verborgen en zij kortten zich den tijd op de eenvoudigste wijze, welke men zich kan denken, zij sliepen!

Nauwelijks vijf minuten over den tijd stond de trein stil in het station te Rome, alle reizigers haastten zich naar den uitgang.

Costi bleek hier volkomen thuis en hij had spoedig een auto gevonden.

Toen Raffles over het helder verlichte stationsplein keek, zag hij de beide, zoo bijzonder gehaaste heeren eveneens in een auto springen, die de andere snel na reed.

En zelf had hij maar juist den tijd een derde auto machtig te worden, door een marchandeerende reiziger eenvoudig terzijde te dringen en den chauffeur en fooi van vijftig Lire te offereeren, als hij hem wilde opnemen.

De chauffeur was een practisch man en hij nam het hoogste bod aan!

— Volg die auto's daarginds! beval Raffles kortaf. En daarop sprong hij met Charly in het voertuig.

De tocht duurde niet zeer lang en de auto

hield reeds na een kwartier stil op eenigen afstand van een groot hotel in een der voornaamste straten.

Daar stonden reeds, met een onderlingen afstand van tien Meter, twee huurauto's.

Raffles zag nog juist Costi het hotel binnengaan en daarna reed de tweede auto met de twee geheimzinnige volgers langzaam verder en stond stil voor een ander hotel, veel kleiner dan het eerste.

Raffles stapte uit, door Charly gevolgd en zeide tot den chauffeur:

— Wacht hier even, ik zal eens zien of hier plaats voor ons is!

Hij liep de vestibule van het hotel binnen en de portier deelde hem mede, dat er inderdaad nog een paar kamers vrij waren.

Raffles ging den chauffeur betalen en begaf zich met Charly naar de kamer, welke een étagekellner hen wees.

Maar voor dat de man zich zou verwijderen, nam Raffles hem ter zijde, drukte hem een goudstuk in de hand en vroeg:

— Er zijn immers nog meer reizigers aangekomen?

— Slechts een, mijnheer!

— Het nummer van zijn kamer, als ik je verzoeken mag?

— Twee honderd dertien op deze verdieping.

— Ik dank je, goede vriend!

En Raffles zond den kellner heen.

Hij verloor geen oogenblik, maar verliet de kamer weder en zocht, tot dat hij de deur had gevonden waarop het nummer twee honderd dertien stond.

Hij bukte zich, wierp een blik door het sleutelgat en bromde tevreden:

— Hij gaat gelukkig slapen! Dan kunnen wij ook hetzelfde doen!

Hij keerde op zijn schreden terug en een half uur daarna waren hij en Charly in diepe rust verzonken.

Maar den volgenden morgen waren zij reeds om half acht weder op de been en het bleek niet te vroeg te zijn, want zij troffen Costi in de eetzaal aan.

Zij gingen zoo zitten dat hij hun gezicht onmogelijk kon zien, nuttigden snel hun ontbijt en wachtten op de dingen die komen zouden.

Maar alvorens aan de welvoorziene ont-

bijtafel plaats te nemen, had Raffles door den portier voor den geheelen dag een snelle en krachtige auto laten huren, voorgevende, dat hij de omgeving op zijn gemak wilde bewonderen.

De wagen zou over enkele minuten tot zijn beschikking zijn en in de garage van het hotel gereed staan.

Een half uur daarna stond Costi op en verliet de eetzaal.

Hij had zijn hoed en jas bij zich en liep neutrënd naar de vestibule.

Onmiddellijk volgden John Raffles en Charly Brand hem, zorg dragende, niet te worden gezien.

Zij zagen hoe er een auto, blijkbaar eveneens een wagen van het hotel, kwam voor rijden.

Costi daalde de trappen af en nam de plaats van den chauffeur in, die aan zijn pet tikte en terzijde trad.

Snel als de gedachte begaven Raffles en Charly zich naar de garage, wipten in de auto, welke een der bedienden hen aanwees, betaalden de garantiesom, kregen een reçu en reden vliegensvlug de garage uit.

In de verte reed de kleine grijs geschilderde auto van Costi.

Maar hij was niet meer alleen!

Ongeveer honderd meter achter hem werd hij gevolgd door een tweede auto, waarin twee heeren waren gezeten, die Raffles aanstonds herkende, het waren de beide mannen uit den trein!

Tot zijn blijdschap bemerkte Raffles spoedig dat men hem een goeden wagen had gegeven en hij kon dus de anderen bijhouden.

Costi scheen voornemens te zijn, Rome te verlaten en een half uur later had hij inderdaad de grens van de stad bereikt en verliet Rome in het Zuiden.

Hij volgde eenigen tijd den breeden straatweg die naar Napels leidt, maar verliet dien tamelijk spoedig om een smalleren weg te volgen, die naar het gebergte voerde, een der uitloopers van de Apenijnen.

De weg steeg en kronkelde voortdurend en herhaaldelijk verloor Raffles de beide auto's uit het gezicht, daar hij ze niet al te dicht durfde naderen.

Costi scheen er volstrekt geen vermoeden van te hebben dat men hem opzettelijk volgde, want hij reed in een kalm gangetje verder.

Binnen een uur was het gebergte bereikt.

De huizen waren schaars.

Maar boven de boomen uit stak nu het dak van een fraai landhuis, hetwelk even later in zijn geheel zichtbaar werd.

Toen een paar boeren-arbeiders voorbij kwamen, liet Raffles de auto stilstaan en vroeg, naar het landhuis wijzende:

— Aan wie behoort dat landhuis, beste vriend?

— Aan Signora Nola Dorlas! antwoordde de landbouwer en ging verder.

Raffles keek Charly glimlachend aan en zeide toen:

— Hij is niet de eerste de beste! Ik vermoed dat hij die juweelen in haar eigen huis heeft verborgen! Daar zou zij ze zeker het allerlaatste zoeken! Stil — ik zie zijn auto daar al staan, verlaten en wel!

— En waar zijn zijn twee geheimzinnige vervolgers? Ik zie hen nergens meer! riep Charly uit.

Maar Raffles, die zeer scherpe oogen had, had de auto een eind voorbij het huis op den weg gezien en de wagen stond nu stil achter een dichtbegroeid boschje.

Raffles stuurde zijn eigen wagen een smal, met mos begroeid boschpad in, zoodat hij terzijde van het huis kwam, liet de auto niet zonder moeite keeren en stapte uit.

Hij dacht even na en zeide:

— Tracht de auto's van die anderen ongezien te naderen en maak een paar banden lek — ook de benzine-houders als je kunt! Ik zal intusschen eens zien, hoe het hier in huis staat! Voeg je zoo snel mogelijk bij mij als ik het sein laat hooren! Costi heeft zijn plek goed gekozen, het is hier zeer eenzaam, haast je wat!

Charly snelde weg, dekking zoekende achter het dichte kreupelhout en Raffles sloop naar het huis.

Het was duidelijk dat dit op het oogenblik onbewoond was, want al de ramen waren gesloten door middel van luiken.

Raffles naderde het landhuis, dat slechts één verdieping had, voorzichtig aan de achterzijde en het duurde slechts eenige seconden, alvorens hij met behulp van zijn loopers de achterdeur had geopend.

Een oogenblik stond hij luisterend stil.

Zijn scherp oor scheen beneden in het huis eenig gerucht te hebben gehoord.

Hij sloop de smalle gang in en stond weer stil boven aan een steenen trap, die naar een sous-terrain scheen te voeren.

Maar eensklaps hief hij het hoofd op — zijn geoeffend oor had weer een ander gerucht vernomen, dat elders uit het huis kwam — het was alsof men ergens behoedzaam een luik opende, een raam openschoof.

— Ik geloof dat ik mij zal moeten haasten, bromde Raffles. Daar komt de concurrentie! Hij daalde haastig de trap af, zonder eenig gerucht en bereikte een kelderruimte zeer groot en slechts in een der hoeken rossig verlicht door een kaarslantaarn.

Bij het licht van die lantaarn was Costi bezig, geknield een zware tegel uit den vloer te lichten!

Hij zette het voorwerp terzijde, stak de hand in de opening, haalde er een ijzeren kistje uit, opende het met een sleutel, dien hij uit den zak nam en slaakte een kreet van voldoening.

— Alles is er gelukkig nog juist zoo, als ik het verborg! mompelde hij half luid.

— Dat tref ik dan bijzonder! liet de stem van Raffles zich hooren. Geeft u mij maar dit kistje. En weerstreef mij niet, anders zou het u slecht vergaan!

Hij was op Costi togetreden, de revolver in de vuist en ontnam den Italiaan, die letterlijk verstijfd van schrik was, het kostbare kistje.

Op dat oogenblik weerklonken er boven zijn

hoofd luide schreden en de twee vreemde heeren kwamen de trap afstormen.

Raffles trad hen glimlachend tegemoet en zeide in het Italiaansch:

— U behoeft geen moeite meer te doen, mijne heeren! Ik heb zeker het genoeg Oostenrijksche collega's voor mij te zien? Detectives? Ik dacht het al! Zullen wij gezamenlijk dezen vogel naar Rome brengen?

De twee Weensche detectives — want dat waren zij inderdaad — keken eerst elkander en daarop Raffles verbluft aan — en een hunner vroeg in slecht Italiaansch:

— Zou ik uw aanstelling mogen zien?

— Een aanstelling? Die heb ik niet — maar ik heb iets beters!

Met twee sprongen was Raffles de trap op en wierp de zware kelderdeur in het slot. Hij snelde door de gang, rukte de achterdeur open en liet den kreet van den nachtuil hooren, die bijna onmiddellijk beantwoord werd. Tegelijk met Charly bereikte hij zijn auto en nam achter het stuurrad plaats, zegevierend het kostbare kistje toonend.

De auto stormde weg — en nog geen half uur later zagen landarbeiders verwonderd en hoofdschuddend toe, hoe een paar vreemdelingen woedend uitvoeren tegen leege benzine reservoirs en lekke banden, terwijl een derde man met touwen aan een boom vast was gebonden...

Een goed diner is niets zonder een
Cigaret J. v. K.

De volgende aflevering (No. 450) bevat:

Het geheim van het kasteel Rougemont.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
Goud EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885